

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์
ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม

2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา

3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม

4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมี-นาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโซน นาโซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน

5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบ-อาสเกิดจากนางราห์บ โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบตเกิดจากนางรุธ โอเบตให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรีอาห์

7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา

8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮ-ซาฟัท เยโฮซาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อโยรัม โยรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซียาห์

9 อูสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์

10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์

11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรูบบาเบล

13 เศรูบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิอูด อาบิอูดให้กำเนิด

(1) ปฐก 12:3; ลก 3:23 (2) ปฐก 21:2; 25:26; 29:35 (3) ปฐก 38:27; นรธ 4:18-22 (5) นรธ 2:1 (6) 1 ซมอ 16:1 (7) 1 พกษ 11:43; 1 พศด 3:10 (8) 2 พกษ 15:13 (9) 2 พกษ 15:38 (10) 1 พกษ 13:2 (11) 2 พกษ 24:14 (12) 1 พศด 3:17; อสร 3:2

บุตรชื่อเอลียาคิม เอลียาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์

14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคาโดก คาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด

15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัถาน มัถานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ

16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์

17 ตั้งนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรรค์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู้ขอมั่นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่ามารีย์มีครรรค์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 แต่โยเซฟสามีนางเธอเป็น

คนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ

20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ตูเถิต มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย"

22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า

23 `ตูเถิต หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรรค์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา'

24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา

25 แต่มิได้ร่วมรู้กับเธอจนประ-

(16) มธ 13:55; มก 6:3; ลก 8:19 (18) มธ 12:46; ลก 1:27, 35 (19) พพย 24:1 (20) ลก 1:35 (21) อสย 7:14; 9:6-7; ลก 1:31; ยน 1:29; กจ 4:12; คส 1:20-23 (23) อสย 7:14 (25) อพย 13:2; ลก 2:7, 21

สูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟ
เรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

2 นักปราชญ์จากทิศตะวันออก
ครั้งพระเยชูได้ทรงบังเกิด
ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย
ในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุ
เถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศ
ตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม
2 ถ้ามว่า "กุมารที่บังเกิดมาเป็น
กษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ อยู่ที่
ไหน เราได้เห็นดาวของท่าน
ปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เรา
จึงมาหวังจะนมัสการท่าน"

3 ครั้งกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้น
แล้ว ท่านก็วุ่นวายพระทัย ทั้ง
ชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่น
วายใจไปกับท่านด้วย

4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดา
ปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์
ของประชาชน ตรัสถามเขา
ว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่ง
ใด

5 เขาทูลท่านว่า "ที่บ้านเบธเล-
เฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาส-
ดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

6 "บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดิน
ยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุด
ท่ามกลางบรรดาผู้ครอบครอง
ของยูเดียก็หาไม่ได้ เพราะว่า
เจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจาก
ท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอล
ชนชาติของเรา"

7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนัก
ปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบ
ถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาว
นั้นได้ปรากฏขึ้น

8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์
ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า "จง
ไปค้นหากุมารนั้นอย่างถี่ ถ้วน
กันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมา
แจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไป
นมัสการท่านด้วย"

9 ครั้งพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว
เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่ง
เขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็
ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่
เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น

10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็น
ดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชม
ยินดียิ่งนัก

11 ครั้งพวกเขาเข้าไปในเรือนก็
พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึง
กราบถวายนมัสการกุมารนั้น
แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขา
ออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่อง
บรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน
และมดยอบ

12 และพวกนักปราชญ์ได้ยินคำ
เตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิ
ให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาก็กลับไป
ไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยชู
ไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้งเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูต

(1) ปฐก 25:6; 1 พกษ 4:30; มค 5:2; ลก 2:4-7 (2) กตว 24:17; อสย 60:3; ลก 2:1

(4) 2 พศต 34:13; 36:14; มลค 2:7 (6) มค 5:2; ยน 7:42; วว 2:27

(7) กตว 24:17 (11) สดต 72:10; อสย 60:6 (12) โยบ 33:15-16; มธ 1:20

สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย"

14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้น พากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์

15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์'

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชา

ให้ฆ่าทารกแห่ง

บ้านเบธเลเฮม

16 ครั้งเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น

17 ครั้งนั้น ก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า

18 'ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรา-มาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

การกลับไปยัง

เมืองนาซาเร็ธ

(ลก 2:39-40)

19 ครั้งเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

20 สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว"

21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล

22 แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาส์ครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเสี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี

23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อ นาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า 'เขาจะเรียกท่านว่า **ชานาซาเร็ธ'**

(15) กตว 24:8; สชย 11:1 (17) ยรม 31:15

(20) มธ 2:16; ลก 2:39 (22) มธ 2:12-13, 19; 3:13; ลก 2:39

(23) วนฉ 13:5; ลก 1:26; 2:39; ยน 1:45-46

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
ประกาศหลักคำสอน
(มก 1:3-6; ลก 3:2-17)

(ยน 1:6-8, 19-28)

3 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพ-
ติศมาประกาศในถิ่น
ทุรกันดารแคว้นยูเดีย
2 กล่าวไว้ว่า "ท่านทั้งหลายจง
กลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักร
แห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"
3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดย
อิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ว่า
'เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์
พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทาง
ของพระองค์ให้ตรงไป'
4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพ-
ติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คูดัด
แหว อาหารของท่านคือตั๊กแตน
และน้ำผึ้งป่า
5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มและ
คนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่ว
บริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็
ออกไปหายอห์น
6 สาราภาพความผิดบาปของตน
และได้รับบัพติศมาจากท่านใน
แม่น้ำจอร์แดน
7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและ
พวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมาก
เพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึง
กล่าวแก่เขาว่า "โอ เจ้าชาติงูร้าย
ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระ

อาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจ
ของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
9 อย่างนี้ก็เหมาะเอาในใจว่า เรามี
อับราฮัมเป็นบิดา เพราะเรา
บอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรง
ฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้น
แก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้
ได้

10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้
แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี
จะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพ-
ติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจ
ใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมา
ภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่ง
กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะ
ถือฉลองพระบาทของพระองค์
พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลาย
รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์และด้วยไฟ

12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือ
พลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระ
ลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระ
องค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์
ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรง
เผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"

พระเยซูทรงรับบัพติศมา
จากยอห์น

(มก 1:9-11)

(ยน 1:31-34)

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้น

(1) ยชว 14:10; มธ 3:1-12 (2) ดนล 2:44 (3) อสย 40:3 (4) ลนต 11:22; มธ 11:8
(5) มก 1:5 (6) กจ 19:4, 18 (7) มธ 12:34; ลก 3:7-9 (8) ยน 8:33; กจ 13:26
(9) สดต 92:12-14 (10) อสย 4:4; มก 1:4 (11) มลค 3:3 (12) มธ 2:22; มก 1:9

กาลิเลียมหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน

14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์"

15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า "บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์

16 และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเกิดท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์

17 และดูเกิด มีพระสรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

พญามารทดลองพระเยซู

(มก 1:12-13; ลก 4:1-13)
4 ครั้งนั้นพระวิญญูณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง

2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระ

กระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร

3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันทูลว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร"

4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีเขียนไว้แล้วว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครเบริสธูธิ์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร

6 แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงใจลงไปเกิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"

7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"

8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำ

(16) อสย 11:2; มก 1:10; ลก 3:22 (17) สดต 2:7; มก 1:11; ลก 9:35; ยน 12:28
 (1) อสค 3:14; มธ 4:1-11; มก 1:12 (4) พบญ 8:3 (5) นทม 11:1, 18; ดนล 9:24
 (6) สดต 91:11-12 (7) พบญ 6:16 (8) มธ 16:26; 1 ยน 2:15-17

พระองค์ขึ้นไปบนภูเขอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชาอาณาจักรในโลก ทั้งความรู้เรื่องของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร

9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านั้นแก่ท่าน"

10 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อย่าขาดาน จงไปเสียให้พ้น เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"

11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน

(มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยิวว่า ยอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี

13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่ เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี

14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า

15 'แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ

16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว'

17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์

(มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง

19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา"

20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา

(10) พบทย 6:13; 10:20 (11) มธ 26:53; ลก 22:43 (12) มธ 14:3; มก 1:14

(15) อสย 9:1-2 (16) อสย 42:7; ลก 2:32 (17) มธ 3:2; 10:7; มก 1:14-15

(18) มธ 4:18-22; มก 1:16-20 (19) ลก 5:10 (20) มธ 19:27 (21) มก 1:19

กำลังซ่อนอยู่ในเรือกับเศเบดี
บิดาของเขา พระองค์ได้ทรง
เรียกเขา

22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละ
เรือและลาบิดาของเขาตามพระ
องค์ไป

**พระเยซูทรงประกาศ
ในแคว้นกาลิลี**

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้น
กาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา
ของเขา ทรงประกาศข่าวประ-
เสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรง
รักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของ
ชาวเมืองให้หาย

24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็
เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขา
จึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรค
ต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คน
ผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็น
อัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์
ก็ทรงรักษาเขาให้หาย

25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจาก
แคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี
และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้น
ยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนพากัน
ข้ามโน้น ติดตามพระองค์ไป

**การเทศนาสั่งสอนบนภูเขา
เรื่องความสุขนิรันดร์**

(ลก 6:20-49)

5 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคน
มากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จ
ขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับ

แล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มา
เฝ้าพระองค์

2 และพระองค์ ทรงเอ่ยพระ
โอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า

3 "บุคคลผู้ได้รับสิ่กบกพร่องฝ่าย
จิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะ
อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของ
เขา

4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็น
สุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรง
ปลอบประโลม

5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้น
เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับ
แผ่นดินโลกเป็นมรดก

6 บุคคลผู้ใดทิวกระหายความ
ชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะ
ว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์

7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้น
เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับ
พระกรุณา

8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้น
เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็น
พระเจ้า

9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้น
เป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขา
ว่าเป็นบุตรของพระเจ้า

10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหง
เพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้น
เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่ง
สวรรค์เป็นของเขา

11 เมื่อเขาจะดิเตียนข่มเหงและ
นิินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็น

(23) มธ 9:35; มก 1:14; ลก 4:15 (25) มก 3:7 (1) มก 3:13 (2) มธ 7:29

(3) ลก 6:20-23 (4) วา 21:4 (5) สดต 37:11; รม 4:13 (6) อสย 55:1; ลก 1:53

(7) สดต 41:1 (8) สดต 15:2; 24:4; 1 คร 13:12 (10) 1 ปด 3:14 (11) ลก 6:22

ความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข

12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบาปเห็นใจของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสตพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่าง และเกลือแห่งแผ่นดินโลก

(มก 4:21-23)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ

14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้

15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น

16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษร จะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของ

ศาสตพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ

18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แต่อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น

19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ชั่วที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกเขาธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึง

คำสอนใน

พระคัมภีร์เดิม

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่า มีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าฆ่าคน' ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า

(12) กจ 7:52; 1 ปต 4:13-14 (13) ลก 14:34 (14) ยน 8:12 (15) ลก 8:16

(16) ยน 15:8; 1 ปต 2:12 (17) รม 10:4 (18) มธ 24:35; ลก 16:17

(19) ยก 2:10 (20) รม 10:3 (21) อพย 20:13; พบญ 5:17 (22) ยก 2:20; 1 ยน 3:15

ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก

23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน

24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้อง ผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน

25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ

26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ

27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา'

28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

**พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับ
การหย่าร้าง**

(มธ 19:9; มก 10:2-10)

31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า 'ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรณานั้น'

32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดจะหย่าภรรยาเพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย

33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์สาบาน แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์สาบานของท่านต่อองค์พระผู้

(23) มธ 8:4 (24) โยบ 42:8; 1 ทธ 2:8 (25) สดต 32:6

(27) อพย 20:14; พบท 5:18 (28) 2 ซมอ 11:2; โยบ 31:1 (29) มก 9:43; คส 3:5

(31) พบท 24:1 (32) ลก 16:18 (33) สดต 19:12; พบท 23:23; มธ 23:16

เป็นเจ้า'

34 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย จะอ้างถึง สวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็น บัลลังก์ของพระเจ้า

35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รอง พระบาทของพระองค์ หรือจะ อ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะ กรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของ พระมหากษัตริย์

36 อย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะ ของตน เพราะท่านจะกระทำให้ ผมหาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ ไม่ได้

37 จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ ไปมาจากความชั่ว

จงรักศัตรู

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่ง กล่าวไว้ว่า 'ตาแทนตา และฟัน แทนฟัน'

39 ฝ่ายเรบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้ เขาด้วย

40 ถ้าผู้ใดอยากจะทำพ้อศาลเพื่อ จะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้ เสื้อคลุมแก่เขาด้วย

41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดิน ทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลย ไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร

42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็ จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยาก ขออภัยจากท่าน

43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่ง กล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'

44 ฝ่ายเรบอกท่านว่า จงรัก ศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่ สบป้างท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่ เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่าง เหยียดหยามและข่มเหงท่าน

45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลาย จะเป็นบุตรของพระบิดาของ ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่า พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คน ดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่ คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม

46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่ รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวก เก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่ หรือ

47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของ ตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำ อะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวง เล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำ อย่างนั้นมิใช่หรือ

48 เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจง เป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่าง พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตใน สวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ"

(34) อสย 66:1; ยก 5:12 (35) สดต 48:2 (37) คส 4:6 (38) พบญ 19:21

(39) อสย 50:6; ลก 6:29 (41) มธ 27:32 (42) ลก 6:30-34 (43) ลนต 19:18

(44) ลก 6:27; กจ 7:60 (45) โยบ 25:3 (46) ลก 6:32 (48) ลนต 11:44; อฟ 5:1

**คนหน้าชื่อใจคดเสแสร้งว่า
เป็นผู้เคร่งศาสนา**

(มธ 6:16-18)

6 "จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำ
ท่านต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะ
ให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้
รับบำเหน็จจากพระบิดาของ
ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน
อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่าน
เหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำ
ในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อ
จะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์
เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขา
ได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน
อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวา
กระทำนั้น
4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการ
ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอด
พระเนตรเห็นในที่ลับ พระ
องค์เองจะทรงโปรดประทาน
บำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย
5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน
อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจ
คด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐาน
ในธรรมศาลาและที่ ม มถนน
เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้
รับบำเหน็จของเขาแล้ว
6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไป
ห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูล

แล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดา
ของท่านผู้ ทรงสถิตในที่ลับ
และพระบิดาของท่านผู้ทอด
พระเนตรเห็นในที่ลับจะทรง
โปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน
อย่างเปิดเผย

7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้
คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคน
ต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมาก
หลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของ

การอธิษฐาน

(ลูก 11:1-4)

8 เหตุฉะนั้น ท่านอย่าเป็น
เหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่ง
ท่านต้องการ พระบิดาของท่าน
ทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว

9 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจง
อธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้า
แต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้ง
หลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอ
ให้พระนามของพระองค์เป็นที่
เคารพสักการะ

10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์
มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระ
ทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็น
อย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นใน
แผ่นดินโลก

11 ขอทรงโปรดประทานอาหาร
ประจำวันแก่ข้าพระองค์ ทั้ง
หลายในกาลวันนี้

12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของ

(2) รม 12:8 (4) ลก 14:12-14 (6) 2 พกษ 4:33 (7) 1 พกษ 18:26; ปญจ 5:2
(8) รม 8:26-27 (9) มลค 1:11; มธ 5:9, 16; 6:9-13; ลก 11:2-4; ยน 16:24
(10) สดค 103:20; มธ 26:42 (11) โยบ 23:12; สภษ 30:8 (12) มธ 18:21

ข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ ยกหน้ผู้ที่เป็นหน้ข้าพระองค์นั้น 13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณัติและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย

15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้น เมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำหน้าที่ให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขลิบทาศรัษะและล้างหน้า

18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำ-

เห็นแก่ท่านอย่างเปิดเผย จงสะสมทรัพย์สมบัติ ไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ขโมยไม่ขุดช่องลักเอาไปได้

21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง

23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บ้สัักเพียงใด

24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะช้งนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทาง

ของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้ง

(13) มธ 26:41; ยน 17:15 (14) มธ 7:2; มก 11:25 (15) มธ 18:35; ยก 2:13

(16) อสย 58:3-7; ลก 18:12 (17) นรธ 3:3; 2 ซมอ 12:20 (19) สกษ 23:4

(20) มธ 19:21; ลก 12:33 (22) มธ 6:22-23 (24) ลก 16:9 (25) สดต 55:22

หลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

27 มีใครในพวกท่านโดยความกระวนกระวายอาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ

28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกลิลีที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย

29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง

30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อน พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่าน

มากยิ่งขึ้นหรือ

31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม

32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน

34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมี การกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

7 "อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ

2 เพราะว่าคุณทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานอันนั้น

3 เหตุไฉนท่านมองดูฝงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตา

(26) โยบ 38:41; สดต 147:9; มธ 10:29 (33) 1 พกษ 3:13; ลก 12:31; 1 ทธ 4:8
 (1) มธ 7:1-5; ลก 6:37; รม 14:3; 1 คร 4:3
 (2) มก 4:24; ลก 6:38 (3) ลก 6:41

ของท่านเอง

4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเขียนออกจากตาของท่าน' แต่เหตุเกิดไม่ทั้งก่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง

5 ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งก่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนออกจากตาพี่น้องของท่านได้

6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

**พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์
แก่ผู้อธิษฐาน
(ลก 11:5-13)**

7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่นาน

8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็ค้น และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตรเมื่อเขาขอขนมปัง

10 หรือให้หูกเมื่อบุตรขอปลา

11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสัก

เท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

กฎทองคำ

12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่าเป็นคือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

**คนแสวงหาความรอดมีน้อย
คนจำนวนมากจึงหลงไป**

13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก

14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

**เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้
โดยคำสอนของเขา**

15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มตุ๊กแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า

16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นจากต้นไม้นามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม

17 ดังนั้นแหละต้นไม้อะไรก็ตาม ย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้อะไรก็ตามย่อมให้ผลเลว

18 ต้นไม้อะไรก็ตามจะไม่เกิดผลเลวไม่ได้

(6) สภษ 9:7-8; กจ 13:45 (7) มธ 21:22; มก 11:24 (8) สภษ 8:17; ยรม 29:12

(9) ลก 11:11 (11) ปฐก 6:5; สดต 84:11; อสย 63:7 (12) มธ 22:40; ลก 6:31

(13) ลก 13:24 (15) พบท 13:3 (16) มธ 7:20; ลก 6:43 (17) ยรม 11:19; มธ 12:33

หรือต้นไม้แล้วจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดี ย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ

20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้ เพราะผลของเขา

**ผู้เคร่งศาสนาหลายคน
หลงหายไป**

21 มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้

22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ'

23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา'

**รากฐานสองชนิด
(ลก 6:47-49)**

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเรา และประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่

มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา

25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา

26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย

27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"

28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

คนโรคเรื้อนหายป่วย

8 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป

2 คนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้"

3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "เราพอใจ

(19) มธ 3:10; ลก 3:9; ยน 15:2 (21) สขย 8:2; มธ 25:11; ลก 6:46 (22) กตว 24:4 (23) สดต 5:5; มธ 25:12 (24) มธ 7:24; ลก 6:47-49 (28) มธ 13:54; มก 1:22; 6:2 (29) ยน 7:46 (2) มธ 2:11; มก 1:40-45; ลก 5:12-14 (3) มธ 11:5; ลก 4:27

แล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้น โรคเรื้อนของเขาก็หาย
4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”

ผู้ใช้ของนายร้อยหายป่วย

(ลก 7:1-10)

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์

6 ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”

7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”

8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค

9 เพราะเหตุว่า ข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้ใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดีกเท่านี้แม้ในอิสราเอล
11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์

12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย

(มก 1:29-34)

(ลก 4:38-41)

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไขอยู่

15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนางใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอัน

(4) ลนต 14:3-32; พบญ 24:8; มธ 9:30; มก 1:44 (5) มธ 27:54; ลก 7:1-3; กจ 10:1

(8) สดต 107:20; ลก 15:19 (11) ปฐก 12:3; อสย 2:2 (12) มธ 13:42, 50; 21:43

(14) มธ 8:14; มก 1:29 (16) มก 1:32-34; ลก 4:40-41

มากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์
พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วย
พระดำรัสของพระองค์ และ
บรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์
ก็ได้ทรงรักษาให้หาย

17 ทั้งนี้ เพื่อจะให้สำเร็จตาม
พระวจนะโดยอิชยาห์ศาสดา
พยากรณ์ที่ว่า *‘ท่านได้แบก
ความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและ
หอบโรคของเราไป’*

18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นประชาชนเป็นอันมากมา
ล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัส
สั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลองใจผู้ติดตามพระองค์
(ลก 9:57-62)

19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คน
หนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า “อา-
จารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน
ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น”

20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
**“สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนก
ในอากาศยังมีรัง แต่บุตร
มนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”**

21 อีกคนหนึ่งเ็นพวกสาวกของ
พระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระ
องค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้า
พระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระ
องค์ก่อน”

22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **“จง
ตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตาย
ฝังคนตายของเขาเองเถิด”**

**พายุสงบลงด้วย
พระดำรัสของพระเยซู**

(มก 4:36-41)

(ลก 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ
พวกสาวกของพระองค์ก็ตาม
พระองค์ไป

24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเล
จนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์
บรรทมหลับอยู่

25 และพวกสาวกของพระองค์
ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า “พระ
องค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเรา
เถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว”

26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
**“เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ
เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย”** แล้ว
พระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและ
ทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป

27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูด
กันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไร
หนอ แม้กระทั่งลมและทะเลก็
เชื่อฟังท่าน”

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี

(มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟาก
ไปถึงแดนเกอร์กาซีแล้ว มี
คนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจาก
อูโมงค์ ฝังศพมาพบพระองค์
พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใด
อาจผ่านไปทางนั้นได้

29 ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า

(17) อสย 53:4; 1 ปด 2:24 (19) มธ 8:19-22; ลก 9:57-58

(21) 1 พกษ 19:20; ลก 9:59-60 (24) มก 4:37; ลก 8:23-25

(26) สดต 65:7; 89:9; 107:29 (28) มก 5:1-4; ลก 8:26-33

“พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมาณพวกเราก่อนเวลาหรือ”

30 ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่

31 ฝูงเหล่านี้ก็ได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเราออกก็ขอให้พวกเราเข้าไปอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”

32 พระองค์จึงตรัสแก่ฝูงเหล่านี้ว่า “ไปเถิด” ฝูงเหล่านี้ก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเลและจมน้ำตายจนสิ้น

33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มิใช่เข้าสิงอยู่นั้น

34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสวยจากเขตแดนของเขา พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

9 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์

2 ดูเถิด เขาห้ามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอด

พระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

3 ดูเถิด พวกธรรมจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”

4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า

5 ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน

6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”

7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน

8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี

(มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไปก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา

(34) พบย 5:25; 1 พกษ 17:18; อมส 7:12; ลก 5:8 (1) มธ 4:13; 11:23; มก 5:21

(2) มธ 8:10; มก 2:3-12; ลก 5:18-26 (4) สดต 139:2; มธ 12:25; มก 12:15

(8) มธ 8:27; ยน 7:15 (9) มก 2:14; ลก 5:27

เกิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ หลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์

11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้วก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”

12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ

13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร”

15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้

หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ่าและถุงหนัง

(มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก

17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย

ลูกสาวของไยร์สฟื้นขึ้นจากความตาย

(มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์ แล้วทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก”

19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย

20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็น

(10) มก 2:15; ลก 5:29 (11) มธ 11:19; มก 2:16; ลก 5:30; 15:2; กท 2:15

(13) ฮชย 6:6; มคา 6:6-8; มธ 12:7; มก 2:17 (14) มก 2:18; ลก 5:33-35; 18:12

(15) ยน 3:29; กจ 13:2-3; 14:23 (18) มก 5:22-43; ลก 8:41-56 (19) มธ 10:2-4

โรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว
แอบมาข้างหลัง ถูกต้องชาย
ฉลองพระองค์

21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้า
เราแตะต้องฉลองพระองค์
เท่านั้น เราก็คงหายโรค"

22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลือยวหลัง
ทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัส
ว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด
ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหาย
เป็นปกติ" นับตั้งแต่นั้น ผู้
หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ

23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปใน
เรือนของขุนนางนั้น ทอดพระ
เนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็น
อันมากชุลมุนกันอยู่

24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
"จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็ก
หญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่
นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัว
เราะเยาะพระองค์

25 แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไป
แล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับ
มือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็
ลุกขึ้น

26 แล้วก็ติดศัพท์นี้ก็ลือไปทั่ว
แคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคน
กลับมองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่
นั้น ก็มีชายตาบอดสองคนตาม
พระองค์มาร้องว่า "บุตรดาวิด

เจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์
ทั้งหลายเถิด"

28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป
ในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็
เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัส
ถามเขาว่า "เจ้าเชื่อหรือว่า เรา
สามารถจะกระทำการนี้ได้" เขา
ทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระเจ้า
ข้า"

29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตา
ของพวกเขาดังนั้น "ให้เป็นไป
ตามความเชื่อของเจ้าเถิด"

30 แล้วตาของพวกเขาก็กลับ
เห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขา
อย่างแข็งขันว่า "จงระวังอย่าให้
ผู้ใดรู้เลย"

31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั้นแล้ว
ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระ
องค์ทั่วแคว้นนั้น

32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่า
สาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่
นั้น ดุเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่ง
ที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์

33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้
นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจ
พูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการกระ-
ทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย"

34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้
ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี"

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้
35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไป
ตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ

(22) มธ 9:29 (23) 2 พศด 35:25 (24) ยน 11:3 (25) มธ 8:3, 15

(26) มธ 4:24; มก 1:28, 45 (27) มธ 15:22 (30) มธ 8:4; ลก 5:14

(31) มก 7:36 (32) มธ 12:22; ลก 11:14 (33) มธ 12:24; มก 3:22 (35) มธ 4:23

ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย

36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง

37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่

38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์"

ชื่ออัครสาวกสิบสองคน

กับงานที่ทรงมอบให้

10 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้

2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา

3 ฟิลิปและบารโธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลbbeอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส

4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาส อิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น

5 สิบสองคนนี้ พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย

6 แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า

7 จงไปพลาบประกาศพลาบว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'

8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่านั้นก็จงให้เปล่านั้น

9 อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในใส่ของท่าน

10 หรืออย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน

11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป

12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้

(36) กตว 27:17; มก 6:35 (37) ลก 10:2 (38) 2 สส 3:1 (1) ลก 6:13 (2) ยน 1:42

(4) ยน 13:2, 26; กจ 1:13 (5) มธ 4:15; ยน 4:9 (6) ยรม 50:6; มธ 15:24

(7) มธ 3:2; ลก 9:2 (8) กจ 8:18 (9) 1 ซมอ 9:7 (10) 1 ทธ 5:18 (11) ลก 10:8

พรแก่ครัวเรือนนั้น
 13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน
 14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงเสกขบถที่ติดเท้าของท่านออกเสีย
 15 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
 16 ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูจแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา
 17 แต่ จงระวังผู้ คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขี่ยนท่านในธรรมศาลาของเขา
 18 และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ
 19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทาน

แก่ท่านในเวลานั้น
 20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน
 21 แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย
 22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
 23 แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน
 25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
 26 เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

(13) สดต 35:13 (14) มก 6:11 (15) มธ 11:22 (16) ลก 10:3 (17) มก 13:9
 (18) 2 ทธ 4:16 (19) อพย 4:12 (20) 2 ซมอ 23:2 (21) มคย 7:6 (22) มก 13:13
 (23) มธ 16:28 (24) ยน 15:20 (25) ยน 8:48 (26) มก 4:22

27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน

28 อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้

29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้

30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น

31 เหตุฉะนั้นอย่างกลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว

32 เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

**พระคริสต์ทรงอยู่เหนือ
บิดาหรือมารดา**

34 อย่าคิดว่า เรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา

35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี

36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกันก็จะเป็นศัตรูต่อกัน

37 ผู้ใดที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา

38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา

39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สู้เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด

40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา

41 ผู้ที่รับศาสนาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสนาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสนาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ

42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้ คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้น

(28) ลก 12:4-5 (29) ลก 12:6-7 (30) ลก 21:18 (32) ลก 12:8; วา 3:5
 (33) 2 ทธ 2:12 (34) ลก 12:49 (35) มคา 7:6 (36) ยน 13:18 (37) ลก 14:26
 (38) มก 8:34 (39) ยน 12:25 (40) ลก 9:48 (41) 1 พกษ 17:10 (42) มก 9:41

จะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”

11 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่อง

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป

3 ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น”

4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น

5 คือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา

6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข”

7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์

9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตาศาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสตาศาพยากรณ์เสียอีก

10 คือผู้นั้นเองที่ได้เขียนถึงแล้วว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’

11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก

12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่ คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้

13 เพราะค่าของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็น

(1) ลก 23:5 (2) มธ 4:12; 14:3; ลก 7:18-35 (3) ยน 6:14

(5) อสย 29:18; 35:4-6; 61:1 (6) รม 9:32 (7) ลก 7:24; อฟ 4:14 (9) ลก 1:76

(10) มลค 3:1 (12) ลก 16:16 (13) มลค 4:6 (14) ลก 1:17

เอลิยาห์ซึ่งจะมานั้น

15 ใครมีหูจงฟังเถิด

16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน

17 กล่าวว่า `พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำ-ครวญ'

18 ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้อินหรือดื่ม และเขาวา `มีผีเข้าสิงอยู่'

19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า `ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น"

การพิพากษา

สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นจำนวนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่

21 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คน

ในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าไทษของเจ้า

23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะตั้งอยู่จนทุกวันนี้

24 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทษเมืองโสโดมจะเบากว่าไทษของเจ้า"

25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้นั้นน้อยรู้

26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ใดก็

(15) ลก 8:8 (16) ลก 7:31 (19) มธ 9:10; ลก 7:35 (20) ลก 10:13-15, 18 (21) ยนา 3:7 (22) มธ 10:15; 11:24 (23) อสย 14:13; พคด 2:1; อสค 26:20 (24) มธ 10:15 (25) สดต 8:2; มธ 16:17; ลก 10:21 (27) มธ 28:18; ลก 10:22

ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข

29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน

30 ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต

(มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

12 ในคราวนั้น พระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"

3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว

4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติ

ห้ามไว้ไม่让您และพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว

5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด

6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก

7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด

8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือแม้แต่วันสะบาโต"

ทรงรักษาชายมือลีบ

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา

10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่" เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวัน

(28) ยน 6:35 (29) ศคย 9:9; ยรม 6:16; ยน 13:15; อฟ 4:2; ฟป 2:5 (30) 1 ยน 5:3 (1) พพย 23:25 (3) อพย 31:15 (4) อพย 25:30; ลนต 8:31 (5) กตว 28:9; ยน 7:22 (6) 2 พศด 6:18; อสย 66:1 (7) 1 ซมอ 15:22 (9) มก 3:1 (10) ลก 13:14; ยน 9:16

สะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุดลากแกะ
ตัวนั้นขึ้นหรือ

12 มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐ
ยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้น
จึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีในวันสะบาโต

13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชาย
คนนั้นว่า "จงเหยียดมือออก
เถิด" เขาก็เหยียดออก และมี
นั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีก
ข้างหนึ่ง

14 ฝ่ายพวกฟาริสี ก็ ออกไป
ปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำ
อย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมา
ได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ
พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจาก
ที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตาม
พระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษา
เขาให้หายโรคสิ้นทุกคน

16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้าม
เขามิให้แพร่งพรายว่า พระองค์
คือผู้ใด

17 ทั้งนี้ เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้
แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์
จะสำเร็จ ซึ่งว่า

18 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเรา
ได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้
ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะ
เอาวิญญูณของเราสวมท่านไว้
ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่

พวกต่างชาติ

19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และ
ไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยิน
เสียงของท่านตามถนน

20 ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก
ไม้ตะเกียงเป็นคว้นแล้วท่านจะ
ไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การ
พิพากษามีชัยชนะ

21 และพวกต่างชาติจะวางใจใน
นามของท่าน'

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา

พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดย
ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล
(มก 3:23-30; ลก 11:14)

22 ขณะนั้น เขาพาคนหนึ่งมีผี
เข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้
มาหาพระองค์ พระองค์ทรง
รักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้
นั้นจึงพูดจึงเห็นได้

23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจ
ถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของ
ดาวิดมิใช่หรือ"

24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดัง
นั้นก็พูดกันว่า "ผู้นั้นขับผีออกได้
ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้
เป็นนายผีนั้น"

25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความ
คิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า
"ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยก
กันเองก็จะรกร้างไป เมืองใด ๆ
หรือครัวเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยก
กันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้"

(14) สดต 2:2; มธ 27:1; มก 3:6; ลก 6:11; ยน 5:18 (15) มธ 10:23; 19:2; มก 3:7
(16) มธ 8:4; 9:30; 17:9 (18) อสย 42:1; มธ 3:17 (22) มธ 9:32; มก 3:11
(23) มธ 9:27; 21:9 (24) มธ 9:34; มก 3:22; ลก 11:15 (25) มธ 9:4; ยน 2:25

26 และถ้าซาตานขับซาตานออก
มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง
แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่
อย่างไรได้

27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบ-
เอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้ง
หลายขับมันออกโดยอำนาจของ
ใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของ
ท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าว
โทษพวกท่าน

28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระ
วิญญาณของพระเจ้า อาณาจักร
ของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

29 หรือใครจะเข้าไปในเรือน
ของคนที่มีกำลังมากและปล้น
เอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้น
แต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัด
ไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้น
ทรัพย์ในเรือนนั้นได้

30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิ-
ปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวม
ไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระ-
จัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้
(มก 3:29-30)

31 เพราะฉะนั้น เรบอกท่านทั้ง
หลายว่า ความผิดบาปและคำ
หมีนประมาททุกอย่างจะโปรด
ยอกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมีน
ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะ
ทรงโปรดยอกให้มนุษย์ไม่ได้

32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์

จะโปรดยอกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใด
จะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะทรงโปรดยอกให้ผู้นั้นไม่ได้
ทั้งโลกนี้โลกหน้า

**คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็น
ถึงจิตใจที่ชั่วร้าย**

(ลก 6:43-45)

33 จงกระทำให้ต้นไม้ดีแล้วผล
ของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้
ต้นไม้เลวแล้วผลของต้นไม้ก็
เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วย
ผลของมัน

34 โอ ซาติงุร้าย เจ้าเป็นคน
ชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร
ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็ม
อยู่ในใจ

35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดี
แห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมา
จากคลังชั่ว

36 ฝ่ายเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า
คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์
พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การ
สำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวัน
พิพากษา

37 เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้
หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็
เพราะวาจาของเจ้า"

**โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระคริสต์**

38 คราวนี้ ก็มีบางคนในพวก
ธรรมจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า
"อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้า

(28) ดนล 2:44; ลก 1:33 (29) อสย 49:24; ลก 11:21 (31) มก 3:28-30; ลก 12:10

(32) มธ 11:19; ยน 7:12, 52; 1 ทธ 1:13 (33) มธ 7:16-18; ลก 6:43-44; ยน 15:4

(34) 1 ซมอ 24:13; อสย 32:6; มธ 3:7; ลก 3:7 (38) มธ 16:1; มก 8:11; ลก 11:16

อยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน”

39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์

40 ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้นบุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น

41 คนชาวนี้นะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูคนี และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่า ชาวนี้นะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่ เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้

42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูคนี และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

**บั้นปลายของผู้ที่มั่งมาย
หวังพึ่งความดีของตนเอง
(ลก 11:24-26)**

43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปใน

ที่กัณฑ์เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่ไม่พบเลย

44 แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว

45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

**ผู้ประพฤติตามพระประสงค์
ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือน
ญาติพี่น้องของพระคริสต์**

(มก 3:31-35; ลก 8:19-21)
46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดา และพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์

47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์”

48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”

49 พระองค์ ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์และตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา

(39) อสย 57:3; มธ 16:4; มก 8:38 (40) ยนา 1:17 (41) ยรม 3:11; อสค 16:51 (42) 1 พกษ 10:1; 2 พศต 9:1 (43) โยบ 1:7; ลก 11:24 (45) มก 5:9; ลก 11:26 (46) มธ 13:55; มก 3:31 (47) มธ 13:55; ยน 2:12 (49) ยน 20:17; รม 8:29

50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตาม
พระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรง
สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็น
พี่น้องชายหญิงและมารดาของ
เรา”

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช

(มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

13 ในวันนั้นเองพระเยซูได้
เสด็จจากเรือออกไปประ-
ทับที่ชายทะเล

2 มีคนพากันมาหาพระองค์มาก
นัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประ-
ทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านี้นั่งยืนอยู่บนฝั่ง

3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขา
หลายประการเป็นคำอุปมาว่า
“ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไป
หว่านพืช

4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็
ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มา
กินเสีย

5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มี
เนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดย
เร็วเพราะดินไม่ลึก

6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา
เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป

7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้น
หนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล
ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สาม
สิบเท่าบ้าง

9 ใครมีหูจงฟังเถิด”

10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระ
องค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัส
กับเขาเป็นคำอุปมา”

11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
“เพราะว่าข้อความลึกลับของ
อาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรด
ให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คน
เหล่านั้นไม่โปรดให้รู้

12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่ม
เติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่
ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่
จะต้องเอาไปจากเขา

13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่
เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขา
เห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็
เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ

14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็
สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวก
เจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ
จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้’

15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็น
คนมีใจเลื่อยซา หูก็ตึง และตา
ของเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลา
ใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และ
ได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจ
ด้วยจิตใจของเขา และจะหัน
กลับมา และเราจะได้รับรักษาเขา
ให้หาย’

16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็
เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของ
ท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน

17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง

(50) ยน 15:14; กท 5:6 (1) มธ 13:1-15 (2) ลก 5:3; 8:4 (3) ลก 8:5

(8) ปฐก 26:12; มธ 13:23 (9) มธ 11:15; มก 4:9 (11) มธ 11:25; มก 4:10-11

(12) มธ 25:29; มก 4:25 (14) อสย 6:9; อสด 12:2 (16) สภษ 20:12; มธ 16:17

หลายว่า ศาสดาพยากรณ์ และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน

18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น

19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง

20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี

21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการขมเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย

22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล

23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระ

วจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า

“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน

25 แต่เมื่อคนที่ทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป

26 ครั้นต้นข้าวขึ้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย

27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน’

28 นายก็ตอบพวกเขาว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ’

29 แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย

30 ให้ทั้งสองจำเจริญไปด้วยกัน จนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยว

(18) มก 4:13-20; ลก 8:11-15 (19) มธ 4:23

(20) อสย 58:2; อสค 33:31-32; ยน 5:35 (21) มธ 11:6; กจ 14:22

(22) ยรม 4:3; มธ 19:23; มก 10:23 (23) ยน 15:5; ฟป 1:11; คส 1:6 (30) มธ 3:12

นั่นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า "จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นพ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลินั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา""

คำอุปมาเกี่ยวกับ
เมล็ดมัสตาร์ด
(มก 4:30, 32)

31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน

32 เมล็ดนั้น นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้"

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ
(ลก 13:20-21)

33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสสู้กับเขาเลย

35 ทั้งนี้ เพื่อจะให้สำเร็จตาม

พระวจนะที่ ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า "เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก"

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับ
ข้าวสาลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น"

37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชต้นนั้นได้แก่บุตรมนุษย์

38 นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย

39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้นเขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจาก

(31) อสย 2:2-3; มคา 4:1; มก 4:30 (32) สดต 104:12; อสค 17:22-24; 31:3-9

(33) ลก 13:20; 1 คร 5:6 (34) มก 4:33; ยน 10:6 (35) สดต 78:2; รม 16:25-26

(38) ปฐก 3:15; มธ 24:14 (39) ยอล 3:13; วว 14:15 (41) มธ 18:7; 2 ปด 2:1-2

อาณาจักรของท่าน
 42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุก
 โพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขับ
 เขี้ยวเคี้ยวฟัน
 43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่อง
 แสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดา
 ของเขาตูดจดวงอาทิตย์ ใครมีหู
 จงฟังเถิด

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
 ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้**

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักร
 แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุม
 ทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมี
 ผู้ไต่พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก
 และเพราะความประดีจึงไปขาย
 สรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อ
 ทุ่งนานั้น

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
 ไข่มุกราคามาก**

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักร
 แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อ
 ค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี
 46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่ง
 มีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่ง
 เขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา
 47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักร
 แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่
 ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุก
 ชนิด

48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้ว เขาก็ลาก
 ขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ใน

ภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย
 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็น
 อย่างนั้นแหละ พวกทูต
 สวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออก
 จากคนชอบธรรม

50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุก
 โพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขับ
 เขี้ยวเคี้ยวฟัน”

51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ข้อ
 ความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจ
 แล้วหรือ” เขาทูลตอบพระองค์
 ว่า “เข้าใจ พระเจ้าข้า”

52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า
 “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์
 ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึง
 อาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็น
 เหมือนเจ้าของบ้านที่เอาถังของ
 ใหม่และของเก่าออกจากคลัง
 ของตน”

**พระเยซูทรงถูกปฏิเสธ
 ที่เมืองนาซาเร็ธ**

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำ
 อุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระ
 องค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น

54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้าน
 เมืองของพระองค์แล้ว พระ
 องค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของ
 เขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจ
 แล้วพูดกันว่า “คนนี้มีสติปัญญา
 และการอภิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจาก
 ไหน

55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ

(42) มธ 3:12; วว 19:20 (43) ดนล 12:3; มธ 13:9 (44) อสย 55:1; ฟป 3:7-8
 (46) สภข 2:4; 3:14-15; 8:10 (47) มธ 22:9-10 (49) มธ 25:32 (52) พชม 7:13
 (54) มธ 2:23; มก 6:1; ลก 4:16; ยน 7:15 (55) อสย 49:7; มธ 12:46; มก 6:3

มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็คืออยู่กับเรามีใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน”

57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า **“ศาสตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน”**

58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
ถูกตัดศีรษะ

(มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

14 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิ ตติ คัพท ของพระเยซู

2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้”

3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน

4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับ

นางมาเป็นภรรยา”

5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสตพยากรณ์

6 แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ

7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใด ๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น

8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ”

9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้ และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้

10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก

11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา

12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหาร

ฝูงชนห้าพันคน

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่

(57) มธ 11:6; มก 6:3-4; ลก 4:24; ยน 4:44 (58) มก 6:5-6; ยน 5:44, 46-47

(1) มก 6:14-29; ลก 9:7-9 (3) มธ 4:12; มก 6:17; ลก 3:19-20 (4) ลนต 18:16

(5) มธ 21:26; ลก 20:6 (13) มธ 10:23; 12:15; มก 6:32-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1

นั้น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป

14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย

15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง"

16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด"

17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ที่นี้ พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น"

18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด"

19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่า

สาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง

20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม

21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ
(มก 6:45-56)

(ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน

23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า "เป็นผี" เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว

27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับ

(14) มธ 9:36; มก 6:34 (15) มก 6:35; ลก 9:12

(19) 1 ซมอ 9:13; มธ 15:36; มก 6:41; 8:7; 14:22; ลก 24:30; กจ 27:35; รม 14:6

(23) มก 6:46; ลก 9:28; ยน 6:15-16 (26) โยบ 9:8 (27) กจ 23:11; 27:22, 25, 36

เขาว่า **“จงชื่นใจเถิด คือเราเอง
อย่างกลัวยเลย”**

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระ
องค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็น
พระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้
ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระ
องค์”

29 พระองค์ตรัสว่า **“มาเถิด”**
เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็
เดินบนน้ำไปหาพระเยซู

30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็
กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้อง
ว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้า
พระองค์ด้วย”

31 ในทันใดนั้น พระเยซูทรง
เอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้ว
ตรัสกับเขาว่า **“โอ คนมีความ
เชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”**

32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้น
เรือแล้ว ลมก็สงบลง

33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมา
นมัสการพระองค์ทูลว่า “พระ
องค์ทรงเป็นพระบุตรของพระ
เจ้าจริงแล้ว”

34 ครั้นพวกเขาข้ามปากไปแล้ว
ก็มาถึงแขวงเยนเนซาเรท

35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จัก
พระองค์แล้ว ก็ใช้คนไปบอก
กล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พา
บรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระ
องค์

36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์
โปรดให้เขาได้และตั้งแต่ชาย
ฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้
ใดได้และต้องแล้ว ก็หายป่วย
บริบูรณ์ดีทุกคน

**ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี**

(มก 7:1-23)

15 ครั้งนั้น พวกธรรมา-
จารย์และพวกฟาริสี ซึ่ง
มาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถาม
พระเยซูว่า

2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึง
ละเมิดประเพณีสืบทอดมาจาก
บรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้าง
มือเมื่อเรารับประทานอาหาร”

3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า
“เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระ
บัญญัติของพระเจ้าด้วยประ-
เพณีของพวกท่านด้วยเล่า

4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า **‘จงให้เกียรติแก่บิดา
มารดาของตน’** และ **‘ผู้ใดแช่ง
ด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้น
ต้องถูกปรับโทษถึงตาย’**

5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า **‘ผู้ใด
จะกล่าวแก่บิดามารดาว่า **‘สิ่ง
ใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประ-
โยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของ
ถวายแล้ว’****

6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดา
มารดาของตน’ อย่างนั้นแหละ

(31) มธ 6:30; 8:26 (33) สดต 2:7; มธ 16:16; มก 1:1; ลก 4:41; ยน 1:49; กจ 8:37

(34) มก 6:53; ลก 5:1 (36) มธ 9:20; มก 3:10 (1) มก 7:1; ยน 1:19; กจ 25:7

(2) มก 7:5 (4) อพย 20:1; สดต 19:3; พญ 5:16; สภษ 20:20 (5) มก 7:11-12

ท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติ
 ของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะ
 เห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน
 7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิชยาห์
 ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้ว
 ว่า
 8 "ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วย
 ปากของเขา และให้เกียรติเรา
 ด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของ
 เขาห่างไกลจากเรา
 9 เขาไม่ฟังเราโดยหาประ-
 โยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติ
 ของมนุษย์มาวางตัวว่า เป็น
 พระดำรัสสอน"
 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประ-
 ชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟัง
 และเข้าใจเถิด
 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำ
 ให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่ง
 ออกมาจากปากนั้นแหละทำให้
 มนุษย์เป็นมลทิน"
 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระ-
 องค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้ว
 หรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำ
 ตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก"
 13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ต้น
 ไม้ดี ๆ ทุกต้นซึ่งพระบิดาของ
 เราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรง
 ปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
 14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตา
 บอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตา
 บอดนำทางคนตาบอด ทั้งสอง

จะตกลงไปในบ่อ"

15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า
 "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้
 ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด"
 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า
 "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วย
 หรือ
 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่ง
 ใด ๆ ซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไป
 ในท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่
 18 แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออก
 มาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้
 มนุษย์เป็นมลทิน
 19 ความคิดชั่วร้าย การฆาต-
 กรรม การผิดผีผิดเมีย การ
 ล้วงประเวณี การลักขโมย การ
 เป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่น
 ประมาท ก็ออกมาจากใจ
 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้
 มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะ
 รับประทานโดยไมล้างมือ
 ก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
 ลูกสาวของหญิงชาติคานาอัน
 ได้รับการรักษาให้หาย
 (มก 7:24-30)
 21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่
 นั้นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระ
 และเมืองไซดอน
 22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอัน
 คนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้อง
 ทูลพระองค์ว่า "โอ พระองค์ผู้
 ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง

(7) มก 7:6 (8) สดต 78:36; อสย 29:13 (9) อสย 29:13 (10) มก 7:14
 (11) กจ 10:15 (13) อสย 60:21 (14) อสย 9:16 (15) มก 7:17 (16) มธ 16:9
 (17) 1 คร 6:13 (18) มธ 12:34 (19) ปฐก 6:5 (21) มก 7:24-30 (22) มธ 1:1

โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก”

23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”

24 พระองค์ตรัสตอบว่า **“เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล”**

25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”

26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า **“ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”**

27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”

28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **“โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด”** และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค
(มก 7:31-37)

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น

30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคნงอย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย

31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนัก เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนงอยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน

(มก 8:1-9)

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า **“เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากจะให้เขาไปเมื่อยอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง”**

33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า **“ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้”**

34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **“ท่านมีขนมปังกี่ก้อน”** เขาทูลว่า **“มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว”**

35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน

(24) มธ 10:5-6; รม 15:8 (26) มธ 7:6; ฟป 3:2 (28) ลก 7:9

(29) มธ 4:18; มก 7:31-37 (30) อสย 35:5-6; มธ 11:5; มก 7:25; ลก 7:22, 38

(31) ลก 5:25-26; 19:37-38 (32) มก 8:1-10 (33) 2 พกษ 4:43

36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปัง
เจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมา
ขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่ง
ให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่า
สาวกก็แจกให้ประชาชน
37 และคนที่ปวงได้รับประทาน
อิมทุกคน อาหารที่เหลือนั้น
เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม
38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้น
มีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิง
และเด็ก
39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชน
ไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขต
เมืองมักดาลา

พวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด

ร้องขอหมายสำคัญ

(มก 8:10-12)

16 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสี
ได้มาทดลองพระองค์
โดยขอร้องให้พระองค์สำแดง
หมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขา
เห็น

2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า
"พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า
'รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้า
สีแดง'

3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะ
เกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและ
มัว' โอ คนหน้าชื่อใจคด ท้อง
ฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสัง-
เกตรู้และเข้าใจได้ แต่หมาย
สำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่

เข้าใจ

4 คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหา
หมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้
หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่
หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดา
พยากรณ์เท่านั้น" แล้วพระองค์
ก็เสด็จไปจากเขา

5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์
เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนขนม
ปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญลักษณ์

แสดงถึงคำสอนที่ผิด

(มก 8:13-21)

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จง
สังเกตและระวังเชื่อแห่งพวก
ฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี"

7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า
"เพราะเหตุที่เรามีได้เอานขนมปัง
มา"

8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัส
กับเขาว่า "โอ ผู้มีความเชื่ออ่อน
เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากัน
และกันถึงเรื่องไม่ได้เอานขนมปัง
มา

9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้
หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคน
ห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือ
ได้กี่กระบุง

10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคน
สี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้
กี่กระบุง

11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้า

(36) 1 ซมอ 9:13; มธ 14:19; ลก 22:17; ยน 6:11, 23; กจ 27:35 (39) มก 8:10

(1) มธ 12:38; มก 8:11; ลก 11:16 (4) สภษ 30:12; มธ 12:39 (5) มก 8:14

(6) มก 8:15; ลก 12:1 (9) มธ 14:15-21; มก 6:30-44 (10) มธ 15:32; มก 8:1-9

ใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”

12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่

ของเปโตร

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”

14 เขาจึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”

15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นผู้ใด”

16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็น

รากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอัย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดา

ของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ

18 ฝ่ายเรอบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้

19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์”

20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูผู้เป็นพระคริสตนั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง

การตรึงบนไม้กางเขน

และการพินคืนพระชนม์

ของพระองค์

(มก 8:31-38)

(ลก 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ และพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้

(13) มก 8:27; ลก 9:18 (14) มธ 14:2; 21:11; ลก 9:7-9 (15) ยน 6:67

(16) มธ 14:33; มก 8:29 (17) มธ 11:27; 1 คร 2:10 (18) โยบ 38:17; สดต 9:13

(19) มธ 18:18 (20) ลก 9:21 (21) ลก 9:22; 18:31

เป็นขึ้นมาใหม่

22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย"

23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า "อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"

24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา มา"

25 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด"

26 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสินทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา

27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา ด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์

จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคน ตามการกระทำของตน

28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน"

การจำแลงพระกาย

ของพระคริสต์

17 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง

2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง

3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์

4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"

5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดู

(23) 2 ซมอ 10:22; รม 8:7 (24) 2 ทธ 3:12; 1 ปต 2:21 (25) ยน 12:25

(26) สดต 49:7-8; ลก 12:20-21 (27) ดนล 7:10; มก 8:38; รม 2:6 (28) ลก 9:27

(1) มก 9:2-8 (5) พบญ 18:15; อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 3:22; ยน 12:28

เกิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด"

6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก

7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด **อย่ากลัวเลย**"

8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว

9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า "นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น **อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย**"

10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน"

11 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม"

12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขารู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน"

13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่า พระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงถึง

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกแก่คนชาติ

ฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา

(มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า

15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ"

16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"

17 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ และมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด"

18 พระเยซูจึงตรัสสำทับผืนนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง

19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้"

20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่

(6) 2 ปต 1:18 (7) ดนล 8:18 (10) มลค 4:5; มธ 11:14; 16:14; มก 9:11

(11) มลค 4:6; ลก 1:17 (12) มธ 11:14; 14:3; 16:21; มก 9:12-13 (13) มธ 11:14

(14) มธ 17:14-19; มก 9:14-28 (17) พญ 32:5 (18) ลก 4:41 (20) มธ 21:21

ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น' มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย

21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออกเว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์

(มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย

23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่" พวกเขาพากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่อง

เงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกเขาพากันเก็บค่าบำรุงพระวิหาร มหาเปโตรถามว่า "อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ"

25 เปโตรตอบว่า "เสีย" เมื่อ

เปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงก้มเขาไว้ แล้วตรัสว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บภาษีและส่วยจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น"

26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "เก็บจากผู้อื่น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย

27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด"

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด

(มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

18 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์"

2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา

3 แล้วตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย

4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิต

(22) มธ 16:21; มก 8:31; ลก 9:22, 24 (23) มธ 26:22; ยน 16:6
 (24) มก 9:33 (25) อสย 60:10-17 (1) มก 9:33-37; ลก 9:46-48; 22:24-27
 (2) มธ 19:14; มก 10:14 (3) สดด 131:2; มธ 19:14; มก 10:14 (4) มธ 20:27

ใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้น
จะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักร
แห่งสวรรค์

5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คน
หนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับ
เรา

6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้
คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด
ถ้าเอาหินไม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้
นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า

7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลง
ผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลง
ผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้
เกิดความหลงผิดนั้น

8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของ
ท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัด
ออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน
ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและ
เท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสอง
เท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้
อยู่เป็นนิตย์

9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลง
ผิด จงควักออกและโยนมันทิ้ง
เสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่
ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามี
สองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟ
นรก

10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้
เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วย
เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บน
สวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขา
เฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระ

บิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
คำอุปมาเกี่ยวกับ
แกะที่หลงหาย
(ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จ
มาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้น
ให้รอด

12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร
ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และ
ตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้น
จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้ว
ขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หาย
นั้นหรือ

13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะ
ชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบ
เก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น

14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของ
ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรง
ปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้
สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

**การปฏิบัติต่อพี่น้อง
ที่ทำผิดต่อท่าน**

15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่ง
ทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้ง
ความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อ
สองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่าน
จะได้พี่น้องคืนมา

16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำ
คนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้
เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุก
คำจะเป็นหลักฐานได้

(5) มธ 10:42; ลก 9:48 (6) มก 9:42 (7) มธ 26:24 (8) มธ 5:29-30; มก 9:43, 45
(10) อสธ 1:14; สดต 34:7 (11) ลก 9:56; ยน 3:17 (12) มธ 18:12-14; ลก 15:4-7
(14) 1 ทธ 2:4 (15) ลนต 19:17; ลก 17:3; กท 6:1 (16) พบญ 17:6; ยน 8:17

17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี

18 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้
20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะไม่ละเลยที่จะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ

(มก 11:25; ลก 17:3-4)

21 ขณะนั้น เปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ”

22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด

23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน

24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้นเขาพาดคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า

25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทาสภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขา มีอยู่ นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้

26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่านขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’

27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป

28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’

29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ่อนวอนว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’

30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินหนี้

31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อ

(17) รม 16:17; 1 คร 5:9; 2 ธส 3:6; 2 ยน 1:10 (18) มธ 16:19; ยน 20:22; 1 คร 5:4 (19) มธ 5:24; 1 ยน 3:22; 5:14 (20) กจ 20:7; 1 คร 14:26 (21) ลก 17:4 (22) มธ 6:14; มก 11:25; คส 3:13 (25) อพย 21:2; ลนต 25:39; 2 พกษ 4:1

เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็พากัน
สลัดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้ง
ปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา
ตน

32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรง
เรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า "โอ เจ้า
ผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้
เจ้าหมด เพราะเจ้าได้ออन्नวน
เรา

33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับ
ใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตา
เจ้ามิใช่หรือ"

34 แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึง
มอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้
ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด

35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิต
ในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่าน
ทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่าน
แต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิด
ให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจ
กว้างขวาง"

พระเยซูทรงเสด็จจาก

แคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย
19 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัส
ถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว
พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกา-
ลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้น
ยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้าง
โน้น

2 ผู้งชนเป็นอันมากได้ตามพระ
องค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษา
โรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึง
เรื่องการหย่าร้าง

(มธ 5:31-32)

(มก 10:1-12; ลก 16:18)

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์
ทูลถามว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยา
ของตนเพราะเหตุใด ๆ ก็ตาม
เป็นการถูกต้องตามพระราช
บัญญัติหรือไม่"

4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวก
ท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรง
สร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรง
สร้างพวกเขาให้เป็นชายและ
หญิง"

5 และตรัสว่า "เพราะเหตุนี้
ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา
และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยา
และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออัน
เดียวกัน"

6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่
เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้น
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว
อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกัน
เลย"

7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้า
อย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำ
หนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็
หย่าได้"

8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "โม-
เสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่า
ภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้ง
หลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิ

(32) ลก 7:41-43 (35) สภษ 21:13; มธ 6:12; มก 11:26; ยก 2:13

(1) มธ 19:1-9; มก 10:1-12; ยน 10:40 (2) มธ 12:15 (4) ปฐก 1:27; มลค 2:15

(5) ปฐก 2:24; มก 10:5; อฟ 5:31 (7) พญ 24:1; มธ 5:31 (8) มลค 2:16; สบ 3:15

ได้เป็นอย่างนั้น

9 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย”

10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”

11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติได้

12 ด้วยว่า ผู้ที่เป็นขั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขั้นที่ เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูทรง

อวยพระพรแก่เด็ก ๆ

(มก 10:13-16)

(ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอวยพรให้ แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้

14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอม

ให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มก 10:17-30; ลก 10:25)

16 ตูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้”

18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ

19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีก

(9) มธ 5:32; มก 10:11 (10) สภข 21:19 (11) 1 คร 7:2, 7, 9, 17 (12) 1 คร 7:32 (13) มธ 20:31; มก 10:13 (14) มธ 18:3; มก 10:15 (16) มธ 19:16-29; มก 10:17 (17) ลนต 18:5; พบทู 4:40 (18) อพย 20:13 (19) ลนต 19:18 (20) ฟป 3:6-7

บ้าง”

21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาลึงของซึ่งท่านมีอยู่ แลกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”

22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้น เขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก

24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

26 พระเยซู ทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษา

อิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระ

องค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง”

28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิชากษาชินอิสราเอลสิบสองตระกูล

29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

คนงานในสวนองุ่น

20 “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่

2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเด-นาริอันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา

3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคน

(21) มธ 6:20; ลก 12:33 (23) มธ 13:22; มก 10:24 (26) ปฐก 18:14; กตว 11:23

(27) พบทญ 33:9; มธ 4:20 (28) มธ 20:21; ลก 22:28-30 (29) มธ 6:33; มก 10:29

(30) มธ 20:16; 21:31-32; มก 10:31; ลก 13:30

อื่นยืนอยู่เปล่า ๆ กลางตลาด
 4 จึงพูดกับเขาว่า `ท่านทั้งหลาย จงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป
 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่าย สามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไป อีก ทำเหมือนก่อน
 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไป อีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืน อยู่เปล่า ๆ จึงพูดกับเขาว่า `พวก ท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่า ๆ ตลอดวัน ทำไม'
 7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า `เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า `ท่านทั้งหลาย จงไปทำงานใน สวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้ รับค่าจ้างตามสมควร'
 8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของ สวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า `จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่า จ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงาน สุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก'
 9 คนที่ มาทำงานเวลาประมาณ บ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละ หนึ่งเดนาเรียน
 10 ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขา คงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คน ละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน
 11 เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็ บ่น ต่อว่าเจ้าของบ้าน

12 ว่า `พวกที่มาสุดท้ายได้ทำ งานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเรา ที่ ทำงานตรากตรากกลางแดด ตลอดวัน'

13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่ คนหนึ่งในพวกนั้นว่า `สหาย เอ๋ย เรามิได้โกงท่านเลย ท่านได้ ตกลกกับเราแล้ววันละหนึ่งเด- นารีนันมิใช่หรือ'

14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่ มาทำงาน หลังที่สุดนั้นเท่ากับท่าน

15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับ สิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูก ต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ท่านมี แววดาอันชั่วร้ายเพราะ เห็นเราใจดีหรือ'

16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคน สุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และ คนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคน สุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็ มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้ง ถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์
 (มธ 12:38-42)

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหน ทางใต้พาเหล่านักสาวกสิบสองคน ไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า

(15) พบย 15:9; สภข 23:6; มธ 6:23; มก 7:22; รม 9:20-21

(16) มธ 19:30; 22:14; มก 10:31; ลก 13:30

(17) มธ 20:17-19; มก 10:32-34; ลก 8:31-33; ยน 12:12

18 "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตร
มนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกอุธรรมา-
จารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับ
โทษท่านถึงตาย

19 และจะมอบท่านไว้กับคน
ต่างชาติให้เยาะเย้ยเหยียด และ
ให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่
สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมา
ใหม่"

**มารดาคนหนึ่งทูลขอ
ความยิ่งใหญ่ให้แก่**

บุตรชายของนาง

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่ง
เศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้า
พระองค์ และมีสารทูลขอลสิ่งหนึ่ง
จากพระองค์

21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้น
ว่า "ท่านปรารถนาอะไร" นางทูล
พระองค์ว่า "ขอทรงโปรด
อนุญาตให้บุตรชายของข้าพระ
องค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักร
จักรของพระองค์ เบื้องขวาพระ
หัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง"

22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่
ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่ง
เราจะดื่ม ท่านจะดื่มได้หรือ
และบัปติศมานั้นซึ่งเราจะรับ
ท่านจะรับได้หรือ" เขาทูลพระ
องค์ว่า "พวกข้าพระองค์ทำได้"

23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่าน

จะดื่มจากถ้วยของเรา และรับ
บัปติศมาด้วยบัปติศมาที่เราจะ
รับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวา
และข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่
พนักงานของเราที่จะมอบให้
แต่ พระบิดาของเราได้ ทรง
เตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะทำให้แก่
ผู้นั้น"

24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยิน
แล้ว พวกเขาที่มีความขุ่นเคือง
พี่น้องสองคนนั้น

25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้ง
หลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลาย
รู้หรือว่า ผู้ครอบครองของคน
ต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเขา
และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจ
บังคับ

26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่าง
นั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็น
ใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้อง
เป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

27 ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็น
ต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็น
ผู้รับใช้ของพวกท่าน

28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มา
เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อ
จะปรนนิบัติ และประทานชีวิต
ของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคน
เป็นอันมาก"

ชายตาบอดสองคน

มองเห็นได้อีก

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวก

(18) มธ 16:21 (19) มธ 26:67 (20) มธ 4:21; มก 10:35-45 (21) มธ 19:28

(22) อสย 51:17; ยรม 49:12 (23) กจ 12:2; รม 8:17 (24) มก 10:41; ลก 22:24-25

(26) มธ 23:11; มก 9:35; ลก 22:26 (27) มธ 18:4 (28) อสย 53:10-11; ดนล 9:24

ออกไปจากเมืองเยรีโค ฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป 30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"

31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"

32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า "ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน"

33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น"

34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ (ศคย 9:9; มก 11:1-10)

(ลก 19:29-38)

(ยฮ 12:12-19)

21 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิง

ภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน

2 ตรีสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา 3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที"

4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวณะที่ตรีส์โดยศาสตพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า

5 'จงบอกกิตาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน'

6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรีสั่งเขาไว้

7 จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น

8 ฝูงชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน

9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็พร้อมกันให้ร้องว่า "โฮสันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ"

(30) 2 ซมอ 7:14-17; สดต 89:3-5, 19-37; อสย 11:10; อสค 37:21 (31) มธ 19:13

(34) มธ 9:36; 14:14; 15:32; 18:27 (1) ศคย 14:4; ลก 19:29-38 (5) ศคย 9:9

(6) มก 11:4 (7) 2 พกษ 9:13 (8) ลนต 23:40 (9) สดต 118:25; มธ 23:39

โฮชนันนา' ในที่สุด"
 10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน
 กรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชน
 ทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถาม
 ว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด"
 11 ผู้ชนก็ตอบว่า "นี่คือเยซู
 ศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนา-
 ซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

พระเยซูทรงชำระล้าง
 พระวิหารเป็นครั้งที่สอง

(มก 11:15-18)

(ลก 19:45-47)

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปใน
 พระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่
 บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น
 และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้ง
 คว้าที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย

13 และตรัสกับเขาว่า "มีพระ
 วณะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเรา
 เขาจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษ-
 ฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำ
 ให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"

14 คนตาบอดและคนง่อยพา
 กันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร
 พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย

15 แต่เมื่อพวกเขาบูโรหิตใหญ่กับ
 พวกธรรมาจารย์ได้ เห็นการ
 มหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
 ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระ
 วิหารว่า "โฮชนันนาแก่ราชโอรส
 ของดาวิด" เขาทั้งหลายก็พากัน
 แค้นเคือง

16 และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่าน
 ไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ" พระ
 เยชูตรัสตอบเขาว่า "ได้ยินแล้ว
 พวกเขายังไม่เคยอ่านหรือว่า
 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่
 ยังดุดนม ท่านก็ได้รับคำสรร-
 เสริญอันจริงแท้'"

17 พระองค์ได้ทรงไล่จากเขา
 และเสด็จออกจากกรุงไปประ-
 ทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาป

ก็เหี่ยวแห้งไป

(มก 11:12-14, 20-24)

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์
 เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์
 ก็ทรงทิวพระกระยาหาร

19 และเมื่อพระองค์ทรงทอด
 พระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่ง
 อยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนิน
 เข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่
 มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับ
 ต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามี
 ผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะ-
 เดื่อก็เหี่ยวแห้งไป

20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็
 ประหลาดใจแล้วว่า "เป็นอย่าง
 ไรหนอดต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้ง
 ไปในทันใด"

21 ฝ่ายพระเยชูตรัสตอบเขาว่า
 "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
 หลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ
 และมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้"

(10) ยน 2:13, 15 (11) ยน 6:14; 7:40; 9:17 (12) พบญ 14:25; มก 11:15-18

(13) อสย 56:7; ยรม 7:11 (15) ยน 7:42 (16) สดต 8:2 (17) ยน 11:1, 18; 12:1

(18) มก 11:12 (19) มก 11:13 (20) มก 11:20 (21) มธ 17:20; 1 คร 13:2; ยก 1:6

เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อ
นี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่ง
ภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็
จะสำเร็จได้

22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐาน
ขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”

พระเยซูกับสิทธิอำนาจ
ของพระองค์

(มก 11:27-33)

(ลก 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน
พระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอน
อยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวก
ผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระ
องค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอัน
ใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้
แก่ท่าน”

24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรา
จะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่ง
ด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เรา
จะบอกท่านเหมือนกันว่า เรา
กระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

25 คือบัญญัติของยอห์นนั้น
มาจากไหน มาจากสวรรค์หรือ
จากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า
“ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’
ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่าน
จึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

26 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจาก
มนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน
เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่า
ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า
“พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์
จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอก
ท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรา
กระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับ

บุตรชายสองคน

28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็น
อย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชาย
สองคน บิดาไปหาบุตรคนแรก
ว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานใน
สวนองุ่นของพ่อเถิด’

29 บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้า
ไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้ว
ไปทำ

30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สอง
พูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า
‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป

31 บุตรสองคนนี้ คนไหนเป็น
ผู้ทำตามความประสงค์ของบิดา
เล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า
“คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัส
ตอบเขาว่า “เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บ
ภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปใน
อาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่าน
ทั้งหลาย

32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่าน
ด้วยทางแห่งความชอบธรรม
ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวก
เก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้
เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึง

(22) มธ 7:7-11; มก 11:24; ลก 11:9; ยน 15:7; ยก 5:16; 1 ยน 3:22; 5:14

(23) อพย 2:14; มก 11:27-33; ลก 20:1-8; กจ 4:7; 7:27 (25) ยน 1:15-35

(26) มธ 14:5; 21:46; มก 6:20; ลก 20:6 (28) มธ 20:1 (31) ลก 7:29 (32) ลก 3:1

แม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้
กลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับ
ผู้เข้าสวนที่ไม่เชื่อสัตย์

(ออสย 5:1-7; มก 12:1-9)

(ลก 20:9-19)

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง
ว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำ
สวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้
ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออ่างุ่นใน
สวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวก
ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล

34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้า
มา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหา
คนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น

35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้
รับใช้ของเขา เมียนตีเสียคน
หนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหิน
ขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง

36 อีกครั้งหนึ่ง เขาก็ใช้ผู้รับใช้
คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน
แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขา
อย่างนั้นอีก

37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชาย
ของเขาไปหา พูดว่า 'พวกเขาคง
จะเคารพบุตรชายของเรา'

38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวน
เห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูด
กันว่า 'คนนี่แหละเป็นผู้รับ
มรดก มาเถิด ให้เราฆ่าเขา
แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย'

39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลัก

ออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย
40 เหตุฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวน
องุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่า
สวนเหล่านั้น"

41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์
ว่า "เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านี้น้อยอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่น ๆ ที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป"

42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'

43 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น

44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะมีบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง"

45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา

46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน

(33) สดต 80:9; มธ 25:14 (35) 2 พศต 24:21 (37) ยน 3:16 (38) สดต 2:2, 8

(39) มธ 26:50; มก 14:46 (41) มธ 8:11; ลก 20:16 (42) สดต 118:22; ออสย 28:16

(43) มธ 8:12 (44) ออสย 8:14-15; ดนล 2:44; ศคย 12:3 (46) มธ 21:11; มก 11:18

เพราะประชาชนนับถือพระองค์
ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
พิธีอภิเษกสมรส**

(ลก 14:16-24)

22 พระเยซูคริสต์แก่เขาเป็น
คำอุปมาอีกว่า

2 "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้
จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราช
โอรสของท่าน

3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่
ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสม
รสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา

4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้คนอื่นไป
อีก รับสั่งว่า "ให้บอกผู้รับเชิญ
นั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยง
ไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้ว
ของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็
เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธี
อภิเษกสมรสนี้เถิด"

5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย
คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคน
หนึ่งก็ไปทำการค้าขาย

6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้
รับใช้ของท่าน ทำการอภัยศ
ต่างๆแล้วฆ่าเสีย

7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยิน
แล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับ
สั่งให้ยกกองทหารไป ปราบ
ปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผา
เมืองเขาเสีย

8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับ
ใช้ของท่านว่า "งานสมรสก็
พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้น
ไม่สมกับงาน

9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทาง
หลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้
เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้"

10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไป
เชิญคนทั้งปวงตามทางหลวง
แล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่ว
จนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก

11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จ
ทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่ง
มิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส

12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า
"สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมา
ที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงาน
สมรส" ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับ
ใช้ว่า "จงมัดมือมัดเท้าคนนี้
เอาไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ที่
นั้นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน"

14 ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่
ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"

พระเยซูทรงตอบคำถาม

ของพวกเฮโรด

เกี่ยวกับการเสียาภิ

(มก 12:13-17)

(ลก 20:20-26)

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษา
กันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อย

(1) ลก 14:16; วว 19:7-9 (4) สภษ 9:2 (7) ดนล 9:26 (8) มธ 10:11
(10) มธ 13:38, 47-48; กจ 28:28 (11) 2 คร 5:3; อฟ 4:24; คส 3:10, 12; วว 3:4
(12) รม 3:19 (13) มธ 8:12; 25:30; ลก 13:28 (14) มธ 20:16 (15) มก 12:13-17

คำของพระองค์ได้อย่างไร
 16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนที่อัสสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
 17 เหตุฉนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
 18 แต่ พระเยซู ทรงลวงรู้ ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า **"พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม"**
 19 **จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน"** เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์
 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **"รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"**
 21 เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า **"เหตุฉนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"**
 22 ครั้นเขาได้ยืมคำตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

**พระเยซูทรงตอบคำถาม
 ของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย**

(มก 12:18-27)

(ลก 20:27-38)

23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
 24 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า **'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'**
 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย เมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย
 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
 28 เหตุฉนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"
 29 พระเยซู ตรัสตอบเขาว่า **"พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า"**
 30 **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยา**

(16) มก 3:6; 8:15; 12:13

(21) มธ 17:25; รม 13:1-7; 1 คร 3:23; 6:19-20; 12:27; 1 ปต 2:13

(23) มก 12:18; ลก 20:27; กจ 23:8 (24) พบญ 25:5 (29) ยน 20:9 (30) 1 ยน 3:2

กันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวก
ทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น
ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่าน
ว่า

32 'เราเป็นพระเจ้าของอับรา-
ฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และ
เป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้า
มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่
ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น"

33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็
ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของ
พระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด

(มก 12:28-34)

(ลก 10:25-28)

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่า
พระองค์ทรงกระทำให้พวกสะ-
ดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน

35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวก
เขาทดลองพระองค์โดยถาม
พระองค์ว่า

36 "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราช
บัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใด
สำคัญที่สุด"

37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า "จง
รักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระ
เจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของ
เจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของ
เจ้า"

38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อ

ต้นและข้อใหญ่

39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ
'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตน
เอง'

40 พระราชบัญญัติและคำพยา-
กรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกัน
อยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวก
เขาว่า

42 "พวกท่านคิดอย่างไรด้วย
เรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรง
เป็นบุตรของผู้ใด" เขาตอบพระ
องค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด"

43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "ถ้า
อย่างนั้นเป็นไหนดาวิดโดยเดช
พระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์
ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่ง
ว่า

44 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่า
เราจะกระทำให้ศัตรูของท่าน
เป็นแท่นรองเท้าของท่าน'

45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์
จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไร
ได้"

46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระ
องค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา
ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อ

(32) ปฐก 17:7; อพย 3:6 (33) มธ 7:28 (34) มก 12:28-31 (35) ลก 7:30; ทต 3:13

(37) พบท 6:5 (39) ลนต 19:18; มธ 19:19; มก 12:31 (40) มธ 7:12; รม 13:10

(41) มก 12:35; ลก 20:41 (42) มธ 1:1 (44) สดต 110:1 (46) มก 12:34; ลก 14:6

ไป

**พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี**

หลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม
(มก 12:38-40; ลก 20:45)

23 ครึ่งนั้นพระเยซูตรัสกับ
ฝูงชนและพวกสาวก
ของพระองค์

2 ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวก
ฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส

3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอน
พวกท่าน จงถือประพฤติตาม
เว้นแต่การกระทำของเขา อย่า
ได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่
ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตาม
ไม่

4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบก
ยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขา
เองแม้แต่นิวเดียวก็ไม่จำเป็นต้อง
เลย

5 การกระทำของเขาทุกอย่าง
เป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น
เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่าง
ใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว

6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการ
เลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงใน
ธรรมศาลา

7 กับชอบรับการคำนับที่กลาง
ตลาด และชอบให้คนเรียกเขา
ว่า 'รับบี รับบี'

8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียก
ท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระ

อาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกัน
ทั้งหมด

9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่า
เป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดา
แต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตใน
สวรรค์

10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า
'นาย' ด้วยว่านายของท่านมีแต่
ผู้เดียวคือพระคริสต์

11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวก
ท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของ
ท่านทั้งหลาย

12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะ
ต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัว
ลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

**วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี**

(มก 12:38-40)

(ลก 20:47)

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์
เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป
และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวก
เจ้าก็ขัดขวางไว้

14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของ
หญิงม่าย และเส้ร้างอธิษฐานเสีย
ยี่ติยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะ

(2) นทม 8:4, 8 (3) รม 2:19 (4) ลก 11:46 (5) มธ 6:1, 5, 16

(6) ลก 11:43; 20:46 (8) ยก 3:1 (9) มลค 1:6 (11) มธ 20:26-27

(12) ลก 14:11; 18:14 (13) ลก 11:52 (14) มก 12:40

ได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น

15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมอาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้ แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า

16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำสาบาน'

17 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์

18 และว่า 'ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำสาบาน'

19 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่ กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์

20 เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา ก็สาบานอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่

บนแท่นบูชานั้น

21 ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร ก็สาบานอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น

22 ผู้ใดจะสาบานอ้างสวรรค์ ก็สาบานอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมอาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายเป็นชักหนึ่งของสระแห่ ยี่หร่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย

24 คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป

25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมอาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้น เต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส

26 พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมอาจารย์

(16) มธ 5:33-34; 15:14; 23:24 (17) อพย 30:29 (19) อพย 29:37

(21) 1 พกษ 8:13; 2 พศด 6:2; สดต 26:8 (22) สดต 11:4; อสย 66:1; มธ 5:34

(23) 1 ซมอ 15:22; ฮซย 6:6 (25) มก 7:4; ลก 11:39 (27) ลก 11:44; กจ 23:3

และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างใน เต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด

28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

29 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ ฝังศพของพวกศาสนายากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม

30 แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสนายากรณ์ให้ตกก็หามิได้'

31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสนายากรณ์เหล่านั้น

32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

33 เจ้าพวกงู เจ้าซาติงร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้

34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสนายากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เมียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ ไปเมืองโน้นบ้าง

35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผิตหวัง

ต่อกรุงเยรูซาเล็ม

(ลก 13:34-35)

37 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสนายากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ

38 ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า'

39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเร่อีกจนกว่าเจ้าจะ

(29) ลก 11:47 (31) มธ 23:34; กจ 7:51; 1 ธส 2:15 (32) ปฐก 15:16; 1 ธส 2:16

(33) มธ 3:7; ลก 3:7 (34) มธ 10:17; ลก 11:49 (35) ปฐก 4:8; 2 พศต 24:20-21

(37) พบทญ 32:11; 2 พศต 24:20; นหม 9:26; สดต 17:8 (39) สดต 118:26; มธ 21:9

กล่าวว่า `ขอให้พระองค์ผู้เสด็จ
มาในพระนามขององค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงพระเจริญ`

การพยากรณ์ถึง

การทำลายพระวิหาร

(มก 13:1-13)

(ลก 21:5-19)

24 ฝ่ายพระเยซูทรงออก
จากพระวิหาร แล้ว
พวกสาวกของพระองค์มาซีติก
ทั้งหลายของพระวิหารให้พระ
องค์ทอดพระเนตร

2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่ง
สารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้ว
มิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่
ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่
ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"

3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขา
มะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้า
พระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า "ขอ
ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะ
บังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็น
หมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จ
มาและวาระสุดท้ายของโลกนี้"

4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวัง
ให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้
หลง

5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่าง
อ้างนามของเรา กล่าวว่า `เรา
เป็นพระคริสต์` เขาจะล่อลวงคน
เป็นอันมากให้หลงไป

6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่อง
สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม
คอยระวังอย่าตื่นตระ
หนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้
จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุด
ปลายยังไม่มาถึง

7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้
สู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้
ราชอาณาจักร ทิ้งจะเกิดกันดาร

อาหารและโรคระบาดอย่างร้าย
แรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ

8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้น
แรกแห่งความทุกข์ลำบาก

9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้ง
หลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและ
จะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติ
ต่างๆจะเกลียดชังพวกท่าน
เพราะนามของเรา

10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะ
ถูดถอยไปและทรยศกันและกัน
ทิ้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน

11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคน
เกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอัน
มากให้หลงไป

12 ความรักของคนเป็นอันมาก
จะเยือกเย็นลง เพราะความชั่ว
ช้าจะแผ่ขยายออกไป

13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้
นั้นจะรอด

14 ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร
นี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็น
คำพยานแก่บรรดาประชาชาติ

(1) มก 13:1; ลก 21:5 (2) 1 พกษ 9:7 (3) มก 13:3; 1 ธส 5:1-3 (4) คส 2:8, 18
(5) มธ 24:11; ยน 5:43 (6) วา 6:2-4 (7) สกก 2:22; วา 6:5-6 (9) มธ 10:17
(11) 1 ทธ 4:1; 2 ปต 2:1 (12) 2 ธส 2:3 (13) มธ 10:22 (14) มธ 4:23; รม 10:18

แล้วที่สุดปลายจะมาถึง
ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง

(มก 13:14-23)

15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลาย
เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่ง
กระทำให้เกิดการรกร้างว่าง
เปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์
ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถาน
บริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่าน
ก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)

16 “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้น
ยูเดียหนีไปยังภูเขาทงหลาย

17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคา
บ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของ
ใด ๆ ออกจากบ้านของตน

18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้
กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะ
เกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือ
หญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่

20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่าน
ต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาว
หรือในวันสะบาโต

21 ด้วยว่า ในคราวนั้นจะเกิด
ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่าง
ที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจน
ถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีก
เลย

22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านี้นั้น
ย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนัง
ใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรง
เห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรง

ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

23 ในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอก
พวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์
อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่า
ได้เชื่อเลย

24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียม
เท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จ
เกิดขึ้นหลายคน และจะทำ
หมายสำคัญอันใหญ่และการ
มหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อ
ลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง

25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลาย
ไว้ก่อนแล้ว

26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอก
ท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้น
อยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จง
อย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด
อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา

พร้อมด้วยสง่าราศี

(มก 13:24-27; ลก 21:25)

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศ
ตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตก
ฉันใด การเสด็จมาของ
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น

28 ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผู้
นกอินทรีก็จะตอมกินอยู่ที่นั่น

29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบาก
แห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์
จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่
ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะ
ตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มี

(15) ดนล 9:23; มก 13:14; ลก 21:20; ยน 11:48 (19) ลก 23:29 (21) ดนล 9:26

(22) อสย 65:8-9; ศคย 14:2 (23) มก 13:21; ลก 17:23 (24) พบญ 13:1; ยน 4:48

(27) ลก 17:24 (28) โยบ 39:30; อสค 39:17; สบก 1:8 (29) อสย 13:10; อสค 32:7

อำนาจในท้องฟ้าจะสะท้อน
สะท้อนไป'

30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตร
มนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า
'มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้
ทุกข์' แล้วเขาจะเห็น 'บุตร
มนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้อง
ฟ้า' พร้อมด้วยฤทธาานุภาพและ
สง่าราศีเป็นอันมาก

31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูต
สวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียง
แตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคน
ทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรร
ไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่
ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้าง
โน้น

จากความทุกข์เวทนา
ถึงการเสวยสุขพันปี
ของพระองค์

(มก 13:28-29; ลก 21:29)

32 บัดนี้จงเรียนคำอุปมาเรื่อง
ต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อน
และแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดู
ร้อนใกล้จะถึงแล้ว

33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้ง
หลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่า
เหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจวบ
แล้ว

34 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วง
ลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำ-
เร็จ

35 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำ
ของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมา

อย่างไม่คาดหมาย
ของพระคริสต์

(มก 13:32-37; ลก 21:34)

36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้
ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็
ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์
เดียว

37 ด้วยสมัยของโนอาห์เป็น
อย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา
ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วม
นั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่ม
กัน ทำการสมรสและยกให้เป็น
สามีภรรยา กัน จนถึงวันที่
โนอาห์เข้าไปในนาวา

39 และน้ำท่วมได้มากวาดเอา
พวกเขาไปสิ้นโดยไม่ทันรู้ตัว
ฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็
จะเป็นฉันนั้นด้วย

40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา
จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคน
หนึ่ง

41 หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรง
โม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคน
หนึ่ง

42 เหตุฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่
เพราะท่านไม่รู้ว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลา
ใด

(31) อพย 19:16; พบญ 30:4; อสย 27:13 (32) ลก 21:29 (33) ยก 5:9; วา 3:20

(34) มธ 10:23 (35) สดต 102:26; อสย 51:6; ยรม 31:35 (36) ศคย 14:7

(38) ปฐก 6:3-5; ลก 17:26; 1 ปด 3:20 (40) ลก 17:34 (42) มธ 25:13; ลก 21:36

43 จงจำไว้ว่านี่เกิดว่า ถ้าเจ้า
ของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมา
ยามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่
ยอมให้ทะลุวงเรือนของเขาได้

44 เหตุฉะฉนั้น ท่านทั้งหลายจง
เตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะ
ในโมงที่ ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น
บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

**ผู้รับใช้
ที่ไม่สัตย์ซื่อ**

45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและ
ฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวก
ผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตาม
เวลา

46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่
อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็น
สุข

47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแล
บรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง

48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดใน
ใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’

49 แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้
รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวก
ซี้เมา

50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาใน
วันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้

51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส
ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับ
พวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่น
จะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

สาวพรหมจารีสิบคน

25 “เมื่อถึงวันนั้น อา-
ณาจักรแห่งสวรรค์จะ
เปรียบเหมือนหญิงพรหมจารี
สิบคนถือตะเกียงของตนออกไป
รับเจ้าบ่าว

2 ในพวกเธอเป็นคนที่ มีปัญหา
ห้าคนและเป็นคนโง่ห้าคน

3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของ
ตนไป แต่หาได้อาบน้ำมันไปด้วย
ไม่

4 แต่คนที่ มีปัญญานั้นได้อา
บน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียง
ของตนด้วย

5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอ
ทุกคนก็พากันนั่งเหงาและหลับ
ไป

6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้อง
มาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จง
ออกมารับท่านเถิด’

7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่า
นั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของ
ตน

8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มี
ปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของ
ท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียง
ของเราดับอยู่’

9 พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำ
อย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะ
ไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไป
หาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะ

(43) ลก 12:39; 1 ธส 5:2 (44) ลก 12:35 (45) ลก 12:42 (46) วว 16:15

(47) มธ 25:21 (48) 2 ปต 3:4 (50) มก 13:32 (51) มธ 8:12 (1) อฟ 5:29-30

(2) มธ 13:47 (5) 1 ธส 5:6 (6) มธ 24:31 (7) ลก 12:35

ดีกว่า'

10 เมื่อพวกเขากำลังไปซื้อนั้น
เจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่
แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธี
สมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด

11 ภายหลังจากหญิงพรหมจารีอีก
พวกหนึ่งก็มาร้องว่า 'ท่านเจ้า
ขาฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ด้วย'

12 ฝ่ายท่านตอบว่า 'เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เรา
ไม่รู้จักท่าน'

13 เหตุฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่
เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนด
วันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จ
มา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยัง
เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออก
เดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียก
พวกผู้รับใช้ของตนมา และฝาก
ทรัพย์สมบัติของเขาไว้

15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์
คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคน
หนึ่งตะลันต์เดียว ตามความ
สามารถของแต่ละคน แล้วท่าน
ก็ออกเดินทางทันที

16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็
เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมา
อีกห้าตะลันต์

17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็
ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือน

กัน

18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียว
ได้ซุกหลุมซ่อนเงินของนายไว้

19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมา
คิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น

20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอา
เงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจง
ว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงิน
ห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด
ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะ-
ลันต์'

21 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว
เจ้าเป็นผู้รับใช้ดี และสัตย์ซื่อ
เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เรา
จะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจง
ปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'

22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้
แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้
มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพ-
เจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีก
สองตะลันต์'

23 นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว
เจ้าเป็นผู้รับใช้ดี และสัตย์ซื่อ
เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เรา
จะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจง
ปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'

24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียว
มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้า
รู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง
เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บ
ลำสมที่ท่านมิได้โปรย

25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะ-

(11) มธ 7:21-23; ลก 13:25-30 (12) สดต 5:5; ฮบก 1:13; ยน 9:31

(13) มธ 24:36; มก 13:35 (14) มธ 21:33; ลก 19:12 (15) รม 12:6; 1 คร 12:7, 11

(21) มธ 24:47; ลก 12:44 (23) สดต 16:11; มธ 24:45

ลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน'

26 นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามีได้ไปรย

27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรา ทั้งดอกเบียด้วย

28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์

29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา

30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ ไปทิ้งเสียที่มีตภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

การพิพากษาบรรดา

ชนชาติต่างๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์

32 บรรดาประชาชาติต่างๆ จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรง

แยกมนุษย์ทั้งหลาย โดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ

33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย

34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก

35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้

36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'

37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้

(29) มธ 13:12; มก 4:25; ลก 8:18; ยน 15:2 (30) สดต 112:10; มธ 7:23; ลก 13:28

(31) ศคย 14:5; มธ 16:27 (32) อสค 20:38; รม 14:10 (33) สดต 79:13; ยน 10:11

(34) มธ 20:23; มก 10:40 (35) โยบ 31:32; อสย 58:7 (36) อสย 58:7; อสค 18:7

พระองค์ตั้งแต่เมื่อไร
 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และ ได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวม ฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร
 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่ เมื่อไร'
 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัส ตอบเขาว่า 'เราบอกความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้ กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวก พี่น้องของเราจนถึงแม้จะต่ำต้อย เพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่ เราด้วย'
 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับ บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้อง สาบแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไป อยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่ง เตรียมไว้สำหรับพญามารและ สมุนของมันนั้น
 42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็ มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม
 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่าน ก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือย ภาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ใน คุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'

44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้า พระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิว หรือทรงกระหายน้ำ หรือทรง เป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือย พระกาย หรือประชวร หรือต้อง จำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ ประนินับดีพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'
 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบ เขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้ กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคน หนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิ ได้กระทำแก่เรา'
 46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์'

พวกปุโรหิตใหญ่

และพวกผู้ใหญ่

วางแผนจะฆ่าพระเยซู

(มก 14:1-2; ลก 22:1-2)
26 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัส ถ้อยคำเหล่านี้ เสร็จ แล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวก สาวกของพระองค์ว่า
 2 "ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสอง วันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตร มนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ ถูก ตรึงที่กางเขน"
 3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวก ธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ของประชาชนได้ประชุมกัน

(40) สภษ 14:31; มธ 10:42; มก 9:41 (41) สดต 6:8; มธ 7:23; ลก 13:27; 2 ปต 2:4
 (45) สภษ 14:31; ศคย 2:8 (46) ดนล 12:2; ยน 5:29
 (2) มก 14:1-2; ลก 22:1-2 (3) สดต 2:2; ยน 11:47; กจ 4:25

ที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่ง
เรียกขานกันว่า คายาฟาส

4 ปรีกกากันเพื่อจะจับพระเยซู
ด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย

5 แต่พวกเขาพูดว่า "ในวันเทศ-
กาลเลี้ยงอย่างฟั่งท่าเลย กลัวว่า
ประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย"

มารีย์ชาวบ้านเบธานีซิลอม

พระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย

(มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับ
อยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของ
ซีโมนคนโรคเรื้อน

7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระ
กายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือ
ผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก
มาเผ่าพระองค์ แล้วเทน้ำมัน
บนพระเศียรของพระองค์

8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อ
เห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึง
ทำให้ของนี้เสียเปล่า

9 ด้วยน้ำมันนี้ ถ้าขายก็ได้เงิน
มาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้"

10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึง
ตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้
ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา

11 ด้วยว่า คนยากจนมีอยู่กับ
ท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่าน
เสมอไป

12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอม
บนกายเรา เธอกระทำเพื่อการ
ศพของเรา

13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าว
ประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่ง
หญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไป
เป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"

ยูดาสตกลงที่จะ

ทรยศพระองค์

(มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

14 ครั้นนั้นคนหนึ่งในพวกสาวก
สิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท
ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่

15 ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะมอบ
พระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้ง
หลายจะให้อะไรข้าพเจ้า" ฝ่าย
เขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่
ยูดาสสามสิบเหรียญ

16 ตั้งแต่เวลานั้นมายูดาสก็คอย
หาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้น

สำหรับเทศกาลปัสกา

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปัง
ไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระ
เยซูว่า "พระองค์ทรงปรารถนา
จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัด
เตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่
ไหน"

18 พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไป
หาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า
พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามา
ใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้าน
ของท่านพร้อมกับพวกสาวกของ
เรา"

(6) มธ 8:2; มก 14:3-9; ลก 7:37-39; ยน 11:1-2; 12:1-8 (8) ยน 12:4

(11) พบญ 15:11; มธ 18:20; มก 14:7 (12) ยน 19:38 (14) มธ 10:4; มก 14:10

(15) อพย 21:32; ศคย 11:12; มธ 27:3 (17) อพย 12:6 (18) ลก 9:51; ยน 12:23

19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

**อาหารมื้อแรก
ก่อนเทศกาลปัสกา**

(มก 14:17; ยน 13:2-30)

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน

21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา"

22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกซั๊ก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ"

23 พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาอาหารจิมในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา"

24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง"

25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"

การตั้งพิธีศีลระลึก

(มก 14:22-25; ลูก 22:17)

26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระ

เยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา"

27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขาดรinksว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด"

28 ด้วยว่า นี่เป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก

29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มนำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

ทรงพยากรณ์ว่า

เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(มก 14:26-31; ลก 22:31)

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

31 ครึ่งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป"

32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน"

33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์

(20) มก 14:17; ลก 22:14 (21) ลก 22:21 (23) สดต 41:9 (24) สดต 22; ดนล 9:26 (26) มก 14:22; 1 คร 11:23 (27) มก 14:23 (28) อพย 24:8; ยรม 31:31; มธ 20:28 (29) มก 14:25; กจ 10:41 (30) มก 14:26 (31) ศคย 13:7; มธ 11:6 (32) มธ 28:7

ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุด เพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้เลย”

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนี
ใกล้วันสิ้นพระชนม์

(มก 14:32-42)

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น”

37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนัก

38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์ แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน
ของพระเยซูในสวนเกทเสมนี
(ลก 22:41-44; ฮบ 5:7)

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์

ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ

41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”

42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีกเพราะเขาสลึมตาไม่ตื่น

44 พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า

(34) ยน 13:38 (36) มก 14:32-35 (37) มธ 4:21; 17:1 (38) ยน 12:27

(39) มธ 20:22; ยน 5:30; 6:38; 12:27; ฮบ 5:7-9

(41) ลก 22:40, 46; กท 5:17 (43) มธ 17:22-23; 20:18-19

“เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หาย
เหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไป
แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูก
ทรยศให้ตกอยู่ในมือของคน
บาป

46 ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่
จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

**การทรยศและ
การจับกุมพระเยซู**

(มก 14:43-50; ลก 22:47)
47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ
ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่า
สาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา
และมีประชาชนเป็นอันมากถือ
ดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่ง
ประชาชน

48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้
ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เรา
จะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จง
จับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด”

49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระ
เยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์”
แล้วจับพระองค์

50 พระเยซู ตรัส กับ เขา ว่า
“สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม” คน
เหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและ
คุมไป

51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระ
เยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหู
ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต
ขาด

52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จง
เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วย
ว่า บรรดาผู้ถือดาบจะพิณาศ
เพราะดาบ

53 ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอ
พระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้น
พระองค์จะทรงประทานทูต
สวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม้
ได้หรือ

54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์
ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะ
สำเร็จได้อย่างไร”

55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่
ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเรา
เป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะ
บองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับ
ท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิ
หารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่

56 แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บัง
เกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตาม
พระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยา
กรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้ง
หมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และ
พากันหนีไป

**พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้า
คายาฟาสและสภา**

(มก 14:53-65; ยน 18:12)
57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระ
องค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต
ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้
ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่
58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์

(47) มก 14:43; ลก 22:47 (49) 2 ซมอ 20:9 (50) สดต 41:9 (51) มก 14:47
(52) ปฐก 9:6; วว 13:10 (53) 2 พกษ 6:17; ดนล 7:10 (54) อสย 50:6; ลก 24:25
(56) พดค 4:20; ยน 18:15 (57) มก 14:53; ลก 22:54; ยน 18:12 (58) ยน 18:15

ไปห่างๆ จนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรีกษาพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา

61 กล่าวว่า "คนนี้ได้ว่า เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน"

62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรีกษาท่านด้วยเรื่องอะไร"

63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราสั่งให้ท่านสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"

64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ

และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า "เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดุเถิด บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว

66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงก็ตอบว่า "เรามีความผิดถึงตาย"

67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์

68 แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราว่าใครตบเจ้า"

69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพุดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชวากาลิลีด้วย"

70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง"

71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่นว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชวานาซาเร็ธด้วย"

72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น"

73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ นั้นก็มาว่าแก่เปโตร

(59) อพย 20:16; สดต 35:11 (60) พบญ 19:15 (61) มธ 27:40 (62) มก 14:60

(63) ลนต 5:1; 1 ซมอ 14:24 (64) สดต 110:1 (65) 2 พกษ 18:37 (66) ลนต 24:16

(67) อสย 50:6; 53:3; มคา 5:1 (68) มก 14:65 (69) มก 14:66 (73) มก 14:70

ว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น แน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้า ก็ส่อตัวเจ้าเอง"

74 แล้วเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า **"ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"** แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

27 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและ

ความตายของยูดาส

(กจ 1:16-19)

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่

4 กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า "การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง"

5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย

6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า "เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต"

7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง

8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้

9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า **"และพวกเขาได้รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตราค่าไว้นั้น"** คือที่คนอิสราเอลบางคนตราค่าไว้

10 **"แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า"**

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระเยซูตรัสกับท่านว่า **"ก็ท่านว่าแล้วนี่"**

12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงตอบ

(74) มก 14:71 (75) มธ 26:34; ลก 22:61 (1) สดต 2:2; มก 15:1 (2) มธ 20:19 (3) มธ 26:14-15 (5) 2 ซมอ 17:23; กจ 1:18 (8) กจ 1:19 (9) ศคย 11:12 (10) ศคย 11:12-13 (11) มก 15:2-5; ลก 23:2-3; ยน 18:29-38 (12) มธ 26:63

ประการใด

13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "ซึ่งเขาได้กล่าวความปรีกปรา่ ท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ"

14 แต่พระองค์ก็มีได้ตรัสตอบ ท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบาร์บัส

ตัดสินให้พระเยซู

ถูกประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่ง ให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ

16 คราวนั้น พวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส

17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า "เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัส หรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์"

18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า "ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น"

20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และ

พวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย

21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า "บาร์บัส"

22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์" เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

23 เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชนแล้วว่า "เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด"

25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เรา ทั้งบุตรของเราเถิด"

26 ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ย

และถูกสวมมงกุฎหนาม

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพา

(13) มธ 26:62; ยน 19:10 (15) มก 15:6 (18) มธ 21:38 (20) มก 15:11; ลก 23:18 (21) กจ 3:14 (23) กจ 3:13 (24) พบญ 21:6 (25) พบญ 19:10; ยชว 2:19; กจ 5:28 (26) อสย 53:5; มก 15:15 (27) มก 15:16

พระเยซูไปไว้ในศาลาปริทอเรียม
แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระ
องค์ไว้

28 และพวกเขาเปลือยฉลอง
พระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ม
มาสวมพระองค์

29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสาน
เป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียร
ของพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้
ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของ
พระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อ
พระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ย
พระองค์ว่า "กษัตริย์ของพวกยิว
เจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"

30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระ
องค์ และเอาไม้เท้าอันตีพระ
เศียรพระองค์

31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระ
องค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก
แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้
และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะ
ตรึงเสียที่กางเขน

32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น
เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อ
ซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้
แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน

(มก 15:24-32; ลก 23:27)

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่
แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา
แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ

34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคน

กับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อ
พระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย

35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขน
แล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มา
จับฉลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำ-
เร็จตามพระวจนะโดยศาสดา
พยากรณ์ซึ่งว่า "เสื้อผ้านของข้า
พระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วน
เสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับ
ฉลากกัน"

36 แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระ
องค์อยู่ที่นั่น

37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลง
โทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระ
เศียร ซึ่งอ่านว่า "ผู้นี้คือเยซู
กษัตริย์ของชนชาติยิว"

38 คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึง
ไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวา
พระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคน
หนึ่ง

39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่าน
ไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สัน
ตีระชของเขา

40 กล่าวว่า "เจ้าผู้จะทำลายพระ
วิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ
จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็น
บุตรของพระเจ้า จงลงมาจาก
กางเขนเถิด"

41 พวกปุโรหิตใหญ่ กับพวก
ธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ก็
เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า

42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้

(28) มก 15:17 (29) สดต 69:19 (30) อสย 50:6 (31) อสย 53:7 (32) กตว 15:35
(33) มก 15:22 (34) สดต 69:21 (35) สดต 22:18 (36) มธ 27:54 (37) มก 15:26
(38) อสย 53:12; มก 15:27 (39) โยบ 16:4 (40) มธ 26:61 (42) มธ 18:11

แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา 43 เขาไว้วางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า "เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยง

จนถึงบ่ายสามโมง

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์

(มก 15:33-41; ลก 23:44)

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง

46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลีเอลี ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"

47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า "คนนี้เรียกเอเลียห์"

48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้ยื่นให้พระองค์เสวย

49 แต่คนอื่นร้องว่า "อย่าเพิ่งให้เราคอยดูซิว่าเอเลียห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่"

50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน

(ฮบ 9:3-8; 10:19-20)

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหวศิลาก็แตกออกจากกัน

52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา

53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก

54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยั้งนึก จึงพูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลี เพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล

(43) สดต 22:8 (44) มก 15:32; ลก 23:39 (45) อมส 8:9 (46) สดต 22:1; ฮบ 5:7

(48) สดต 69:21; มก 15:36 (50) มก 15:37; ลก 23:46 (51) อพย 26:31; มก 15:38

(54) มธ 14:33; มก 15:39 (55) มก 15:41; ลก 8:2

56 ในพวกนั้น มีมารีย์ชาวมัค-
ดาลา มารีย์มารดาของยากอบ
และโยเสส และมารดาของบุตร
เศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย
นำพระศพของพระเยซูไปฝัง
(มก 15:42-47; ลก 23:50)
(ยน 19:38-42)

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มี
เศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริ-
มาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของ
พระเยซูด้วย

58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระ
ศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบ
พระศพนั้นให้

59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมา
แล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาด
พันหุ้มพระศพไว้

60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษ-
ฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่ง
เขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้ง
หินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็
จากไป

61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา กับ
มารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่
นั้นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษา
อุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้
62 วันต่อมา คือวันถัดจากวัน
ตระเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่
และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
63 เรียกว่า "เจ้าคุณขอรับ

ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คน
ล่องลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิต
อยู่ได้พูดว่า **'ล่องไปสามวันแล้ว
เราจะเป็นขึ้นมาใหม่'**

64 เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่ง
เฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่
สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะ
มาในตอนกลางคืน และลักเอา
ศพไป แล้วจะประกาศแก่ประ-
ชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความ
ตายแล้ว และการล่องลวงครั้ง
นี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก"

65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า "พวก
ท่านจงเฝ้ายามไปเถิด จงไปเฝ้า
ให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้"

66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง
ประทับตราไว้ที่หิน และวางยาม
ประจำอยู่

การฟื้นคืนพระชนม์
ของพระเยซูคริสต์

(มก 16:1-4; ลก 24:1-49)
(ยน 20:1-23)

28 ภายหลังจากวันสะบาโต
เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้น
สัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับ
มารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์
2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่
ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจาก
สวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออก
จากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บน
หินนั้น

(57) มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42 (60) อสย 53:9
(63) มธ 16:21; 17:23; 20:19; 26:61; มก 8:31; 10:34; ลก 9:22 (66) ดนล 6:17
(1) มธ 27:56, 61; มก 16:1-8 (2) มก 16:5; ลก 24:4

3 ไปหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เลือของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ

4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย

5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าคุณทำนุหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน

6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วตามทีพระองค์ได้ตรัสไว้ นั่น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น

7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว"

8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์

9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **"จงจำเริญเถิด"** หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์

10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **"อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น"**

คำรายงานของพวกทหารยาม
11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง
12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร

13 สั่งว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า 'พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'

14 ถ้าความนี้ ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ"

15 พวกทหารจึงยอมรับเงินและทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญญัติอันยิ่งใหญ่

ของพระเยซูคริสต์

16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ ได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้

17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึง

(3) ดนล 7:9; 10:6; มก 9:3 (4) วา 1:17 (6) มธ 12:40; 16:21; 17:23

(7) มธ 26:32; มก 16:7 (9) มก 16:9; ยน 20:14 (10) สดต 22:22; ยน 20:17

(16) มธ 26:32; 28:7, 10; มก 15:41; 16:7 (17) ยน 20:24-29

กราบลงนมัสการพระองค์ แต่
 บางคนยังสงสัยอยู่
 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้
 แล้วตรัสกับเขาว่า "ดูฐานะภาพ
 ทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดิน
 โลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง
 ออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับ

บัพติศมาในพระนามแห่งพระ
 บิดา พระบุตร และพระวิญญาณ
 บริสุทธิ์
 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสาร-
 พัตซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดู
 เถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย
 เสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอ-
 เมน"

(18) ดนล 7:13; มธ 11:27; ลก 1:32; ยน 3:35; กจ 2:36; รม 14:9; 1 คร 15:27

(19) อสย 52:10; มก 16:15; ลก 24:47; กจ 2:38-39; รม 10:18; คส 1:23

(20) กจ 2:42; 4:31; 18:10; 23:11